

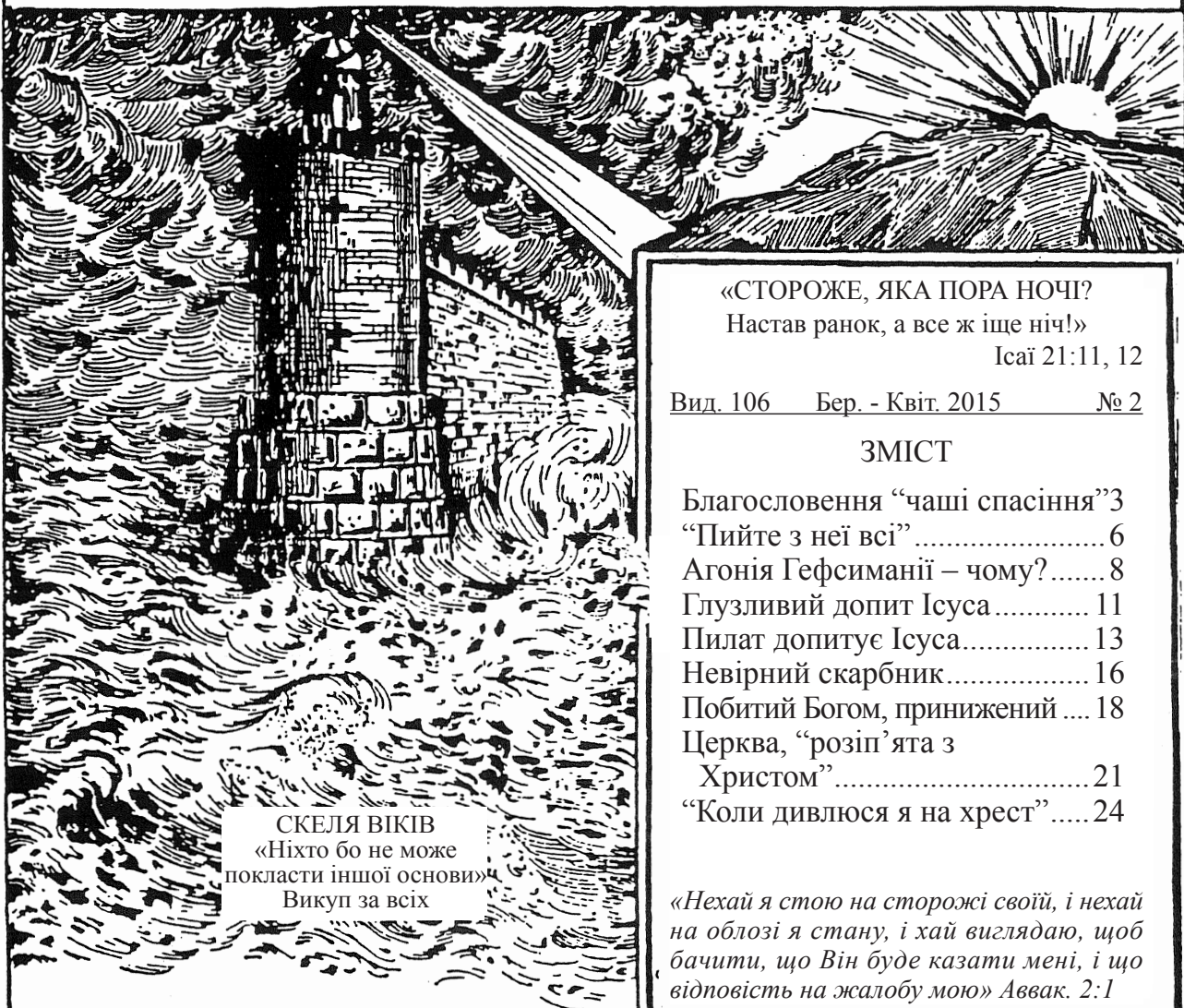
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 106 Бер. - Квіт. 2015 № 2

ЗМІСТ

Благословення "чаші спасіння" 3
"Пийте з неї всі" 6
Агонія Гефсиманії – чому? 8
Глузливий допит Ісуса 11
Пилат допитує Ісуса 13
Невірний скарбник 16
Побитий Богом, принижений 18
Церква, "розп'ята з Христом" 21
"Коли дивлюся я на хрест" 24

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

БЛАГОСЛОВЕННЯ “ЧАШІ СПАСІННЯ”

*“Чим я відплачу Господеві за всі добродійства Його на мені? Я чашу спасіння прийму, і прикликчу Господнє ім'я! Присяги свої Господеві я виконаю перед усім народом Його!”
(Псалом 116: 3-5).*

ДЛЯ духовного Ізраїлю ці слова мають особливе значення, якого вони не могли мати для пророка Давида. Однак можемо припустити, що пророк досить добре розумів настрій цих слів. Цар Давид, безперечно, оцінював Божу доброту. Його Псалми показують, що в нього було дуже чутливе серце, вдячне до благословень, які приходили від Господа. Тому зрозуміло, що його серце вигукнуло: “Чим я відплачу Господеві?” Що я можу віддати взамін за усе Його милосердя?”

Давид знав про Божу обітницю для Авраама. Він знав, що колись Бог благословить всі покоління землі і це благословення прийде через Насіння Авраама. Діти Ізраїлю знали, що вони – Насіння Авраама. Цар Давид був одним з них і відчував, що колись він буде безпосередньо причетним до цієї Обітниці. Справа була трохи неясною для нього, та за будь-яких умов Насіння Авраама мало благословити світ.

Пропонуючи “прийняти чашу спасіння”, псалмист, очевидно, розумів, що які би труднощі Господь не вважав за потрібне для нього, він їх прийме, бо йому належить частка у спасінні. Він далі кликатиме до Господа, щоб мати таку частку; він виконає свої присяги Господеві “перед усім народом Його”. Він склав урочисті присяги і виконає їх – вважатиме це привілеєм; він радо чинитиме Божу волю.

ГЛИБШЕ ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

Однак для християн все це має набагато глибше значення. Згадані слова мають особливе

значення для кожного з Божих синів (починаючи з нашого Господа Ісуса), покликаних до співспадкоємства з великим Головою Церкви. Зачаті Святим Духом і прийняті до синівства, вони прагнуть щедро віддячитися за всі Божі милості. Це дійсне прощення гріхів вони отримують через Ісуса, чого не мав Давид. Його гріхи були закриті тільки образно, і якщо він міг казати: “Чим я відплачу?” – то ми тим більше повинні сказати: “Чим ми відплатимо Господеві?”

Апостол Павло заохочує: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу”. Ось так ми радо відплачуємо – віддаємо наші тіла на жертву живу. У кожному справді шляхетному серці вдячність є струною, яка бринить у відповідь на доброту та любов, і жодна гармонія не є більш милозвучною і більш надихаючою для шляхетних вчинків та піднесених задумів. Бог хоче, щоб Його діти плекали в собі (та заради інших) благодаті справжньої шляхетності та моральної досконалості. Тому надзвичайно важливо помічати кожний вчинок любові та доброти до нас і бути уважними, щоб у відповідь проявляти вдячність та належне оцінювання. Як часто любов залишається без винагороди через самолюбство, а бездушність губить шляхетні почуття душі!

Якщо людська любов і добрі вчинки часто підштовхують нас до прояву благодаті вдячності, оцінювання, то наскільки більше постійне милосердя і щире співчуття нашого Небесного Отця змушує наше внутрішнє єство виражати вдячність та прославляння у відповідь! Ми в боргу перед Ним за всяке отримане добро. Що це означає, знають тільки ті, кого Його любов привела під покров Всевишнього, щедро

нагодувала “добірною пшеницею” (Пс. 81: 16, Гижа) з достатків Отцівської Комори. Ми є особливими об’єктами Його благодаті.

“БО ДУЖЕ ВЕЛИКЕ ЙОГО МИЛОСЕРДЯ!”

Хто з нас не здатний простежити у своєму житті довгу плетеницю подій особливого провидіння? Хто з нас, переглядаючи прожите життя, не здатний вигукнути разом з поетом:

“О, як вдячним буду я,
Що провадив Ти мене щодня”.

Як чудово Господь вів Свій народ! Його діти завжди були під Його постійною опікою. Він не шкодував для них жодної доброї речі, і усе допомагало їм на добре, якщо вони Його слухалися. Хто, довіряючи Господу впродовж усіх років – у сонячні та похмурі дні, у радості та сльозах, у спокої та під час бурхливої навали – не переконався у правдивості Його дорогоцінних обітниць та незмінній вірності! Дійсно, “не відпало ані одне слово зо всіх тих добрих слів, що про вас говорив був Господь, Бог ваш, усе збулося вам!” (Єг. 23: 14). У найменших та найбільших справах нашого життя Він завжди пильнував наші інтереси. Кожна хмара мала золоту облямівку!

То чим ми відплатимо Господеві за всі Його добродійства? Справді, що ми маємо, чого би не отримали від Нього? Нічого! Як добрий батько любить, щоб його дитина оцінювала його милості, так і наш Небесний Отець стежить за нашим відношенням до Нього, за проявами нашого оцінювання Його милостей та любові до нас. Його невимовні дари для нас були куплені великою ціною для Його серця. Тому ми з вдячністю приймемо чашу спасіння через віру в нашого Відкупителя і виконаємо наші присяги Господу. Ми будемо пити цю чашу з нашим дорогим Учителем – чашу страждання і радості. “Довіряймо і не лякаймося”.

Отець особливо подбав про тих, хто цілковито підкорився Йому. Складні життєві обставини, які Він влаштував для них, є “чашею спасіння”. Приймаючи цю чашу від Господа, ми приймаємо всі обставини, які приходять на нас у Його провидінні, якими би вони не були – радісними чи сумними, болючими чи приємними, чи ще іншими. Як Ісус сказав: “Чи ж не мав би Я

пити ту чашу, що Отець дав Мені?” – так і ми повинні сказати від усього серця. В образі було передбачено, що наш Господь буде піднятий, як Мойсей підняв вужа у пустині. Він знав, що має стати великою позаобразною Жертвою за Гріх, має “бути учинений гріхом” за грішну людину. Та, за Його словами, Він був готовий пити чашу, яку налив Йому Отець. Цю саму чашу Він дав нам.

Наш Спаситель сказав Своїм учням, які хотіли сидіти поруч з Ним у Царстві: “Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму?” Він сам продовжував пити цю чашу аж до кінця – випив її до дна. Так само буде з Його послідовниками. Ми повинні пити цю саму чашу. Це наша особиста чаша, при тому, що це Його чаша. Якщо ми справді вірні, то приймемо нашу частку в цій чаші з вдячністю, радо. Знаємо, що коли ми будемо пити її, Він буде з нами, і ми не будемо самі. Він доглядає труднощі кожного зі Своїх членів, і з кожною спокуюсою та пробою дає шлях для виходу, якщо ця проба загрожує стати надто суворою.

ЧАША РАДОСТІ У ЦАРСТВІ

З нагоди встановлення Пам’ятки Своєї смерті Учитель у розмові з апостолами висловився так: “Кажу ж вам, що віднині не питиму Я від оцього плоду виноградного аж до дня, коли з вами його новим питиму в Царстві Мого Отця” (Мт. 26: 29). Наш Господь тут протиставляє два великих Дні – День страждання і День слави. Євангельський вік був Днем страждань. Тисячолітній вік буде Днем слави, і про нього особливо говорить як про “День Христов”.

Плід виноградини, буквальна чаша, насуває на думку дві речі. Чаша вина з’являється коштом життя винограду. Виноград втрачає свою індивідуальність. З нього витискають сік, і плід виноградини готовий до вживання. Отже, чаша вина – виноградний сік – представляє не тільки чавлення винограду, але й приємне збудження від пиття.

Так само у випадку пиття образної чаші. Для нас вона символізує страждання та смерть нашого Спасителя, а також нашу участь з Ним у цих стражданнях. Але вино також представляє радість, веселість, і в такому контексті вживається у Святому Письмі. Тому в значенні, в якому Господь вжив слова “плід виноградний”,

процитовані попередньо, чаша представляє радість Царства. У земних випробуваннях нашого Господа Ісуса Отець накреслив для Нього особливий шлях. Цей шлях був Його чашею страждань та смерті. Однак Отець обіцяв, що після того як Він вірно вип'є цю чашу, Він отримає іншу чашу, щось зовсім інше – славу, честь та безсмертя. Далі Спаситель отримав право від Отця подбати про тих, які, можливо, захочуть стати Його послідовниками, якщо вони будуть страждати з Ним, пити Його чашу смерті з Ним, то братимуть участь з Ним у Його майбутній чаші радості.

“ОСЬ ТЕПЕР ЧАС ПРИЄМНИЙ”

Наша чаша є чашею радості, а також чашею гіркості. І якщо нам сказано пити гіркий осад, то пригадаймо Того, Хто сміливо і вірно скуштував цієї гіркості, радо виконуючи волю Отця, і будьмо відважними, радіючи, що ми вважаємося гідними ділити цю чашу з нашим улюбленим Господом. І як Він, досконалий, потребував зміцнення та Божественної допомоги у випробуваннях, коли доводилося пити чашу, Він шукав Отця у щирій молитві, щоб здобути потрібну підтримку, так повинні робити і ми. Також ми повинні постійно пильнувати, щоб не впасти у спокусу, щоб не відвести погляд від Того, від Кого приходиться наша єдина допомога.

“Присяги свої Господеві я виконаю”, – сказав псалмист. “Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння” для Церкви. Тепер час складати жертви, а не в майбутньому. Господь так влаштував, що цю Присягу, Угоду Жертви, яку ми прийняли, маємо виконати. Плоть, яку ми посвятили, має згоріти. Якщо ми намагаємось забрати жертву з вівтаря, Господь поводитиметься з нами так, щоб наша плоть була знищена, інакше ми самі будемо знищені. Якщо ми вірно п'ємо чашу, яку Отець приготував для нас, ми згодом отримаємо благословення, обіцяне тим, які п'ють таким чином. Тому зараз, у цьому житті, ми п'ємо чашу, яку Він нам дав, бо якщо ми не робимо цього зараз, то не матимемо частки у благословеннях Царства у прийдешньому житті.

Нашого Господа чекало буквально розп'яття. Він мав понести повною мірою те, чого вимагав Закон; Він мав понести кару за кожне його порушення, як у випадку найгіршого злочинця

за Законом, бо інакше Він не зміг би відкупити кожного юдея. Він мав понести прокляття Закону – повиснути на дереві. Але в наших випробуваннях хрест не буде буквально хрестом з дерева; цвяхи не будуть буквально цвяхами, проте нашою часткою обов'язково будуть гіркі слова, лихослів'я та обмови і, можливо, фізичне насилля у якійсь формі над кимось з останніх членів Тіла. Ми не знаємо.

ЧЕРЕЗ ХРЕСТ

“Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її”. Ми всі повинні перейти крізь важкі випробування, представлені у чавленні винограду. Ми повинні покласти своє життя у Божественній службі, повинні підкоритися нищівним випробуванням, щоб бути знищеними як особистості (у людському значенні) і стати Новими Створіннями. “А коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати” – і не інакше. Тому ми радо приймаємо запрошення пити Його чашу. І доки чаша не буде висušена до самого дна, ми не отримаємо іншої чаші – чаші радості Царства. Хоча наш Господь отримав велике благословення від Своєї слухняності Отцю, однак Його випробування продовжувались до останньої хвилини, коли Він вигукнув: “Виконалося!” Так само з Церквою. Ми повинні випити всю чашу, і ніщо з її вмісту не має залишитися. Ми повинні витримати всі труднощі.

Всі страждання Христа закінчаться тоді, коли Тіло Христа закінчить свій шлях. Нова чаша радості була дана нашому Господу тоді, коли Він був прийнятий до слави. Тоді Йому поклонилися всі Божі ангели. Скоро ми отримаємо нашу чашу радості. Безперечно, славний час прийшов тоді, коли святі, які спали, пробудилися навесні 1878 року і здобули свою нагороду та отримали чашу благословення. Ті, які ще живуть і залишаються у приході Учителя, один за одним є взяті додому. Ми всі матимемо цю радість з ними незабаром, якщо залишимося вірними. Повнота радості не настане доти, доки всі члени Христа не будуть з Ним за завісою. Тоді ми матимемо участь у Його престолі та Його славі. Тоді з нашим улюбленим Господом ми будемо пити “нове” вино у Царстві, бо ця обітниця є для всіх Його вірних святих.

“ВИ СВДКИ МОЇ, ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ”

Підсумковий вислів псалмиста, як він поданий у нашому вірші, говорить, що свої присяги він “виконає перед усім народом Його” – Божим народом. Недостатньо бути відданим у своєму серці: Господь хоче від нас публічного визнання, свідчення перед людьми. “Бо серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння” (Рим. 10: 10). А всі свідки Правди повинні бути мучениками за Правду. Іншими словами, вони повинні охоче страждати за неї. І так буде великою мірою з усіма, хто вірно, відважно підносить знамено Правди. Вони стануть цілями для противника. Наш Учитель сказав, що хто не визнає Його перед людьми, того Він не визнає перед Отцем і святими ангелами. Тільки цілковито віддані належатимуть до вибраної громади, якої Господь є Головою і яка скоро буде зібрана до Небесної Клуни.

Тому щораз більше оцінюймо “чашу благословення”, яку ми маємо привілей пити з нашим блаженним Учителем, і “прикликаймо Господнє ім’я”, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать. Ми потребуємо Його щоденно, щогодини, щомиті. І ми можемо прийти до Престолу Благодаті у будь-який час в імені нашого великого Заступника.

Вуха нашого Отця завжди відкриті на голос Його дітей. Вони дорогі Йому, мов “зіниця ока”. Вони “вирізьблені на долонях Його” (Іс. 49: 16). “Як когось його ненька втішає, так вас Я потішу” – ось Його обітниця для тих, хто Його. Все, чим ми можемо відплатити, це, у найкращому випадку, щось зовсім незначне взамін за всі Його щедроти, за всю Його незрівнянну благодать до нас. Однак міра любові та запалу, що супроводжує це незначне, свідчитиме про міру вдячності до нашого Небесного Отця та нашого великого Відкупителя.

R5538 (1914 p.)

“ПИЙТЕ З НЕЇ ВСІ”

“Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму?” (Матвія 20: 22).

ПОДІЯ, описана в нашому контексті, трапилася буквально напередодні смерті нашого Господа. Він наблизився до Єрусалима, а потім тріумфально в’їхав у місто. Тепер Він чекав на великий кульмінаційний момент Своїх випробувань. Він вже попередив учнів і пояснив їм, що первосвященики віддадуть Його на розп’яття.

Та апостоли в цілому не розуміли Господніх слів. У багатьох випадках Його слова були образними. Тому зараз їх цікавило, що Він мав на думці. Вони не знали, що означає цей словесний образ, і гадали, що Він ось-ось сяде на Своєму престолі, а вони сидітимуть з Ним. Вони настільки були переконані, що встановлення Царства близько, що св. Яків та св. Іван запитали через свою матір, чи вони обоє, коли Він вступить у Своє Царство, зможуть сидіти поруч з Ним – один по праву руку, а другий – по ліву. Вони сподівалися, що за день або два відбудуться важливі події, які приведуть їх у Царство.

Відповідь нашого Господа на прохання була не тільки для учнів, які стояли перед Ним, але й, безумовно, для всіх Його учнів на увесь Євангельський вік, представляючи їм умови, на яких можна здобути Царство. Наш Господь виклав справу надзвичайно виразно, питаючи Якова та Івана: “Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму або христитися хрищенням, що я ним хрищуся?” Вони не зрозуміли повною мірою, але збагнули, що Його слова щось говорять про смерть. “Чи можете ви? Чи хочете ви?” – “Так”, – відповіли вони.

Слово “могти”, хоча містить думку про силу, спроможність, тим не менше, свідчить про готовність, бо робить посилення на волю. Суть не в тому, чи ти можеш фізично, а у тому, чи ти можеш розумово? Цю думку можна властиво передати словом “хотіти”. Чи твоя воля достатньо сильна? Обидва учні вирішили: “Так, Господи, в нас є воля виконати все, що може прийти на нас”. Вони були повністю віддані Господу, щоб виконувати Його волю. Вони були готові на все. Вони настільки цінити Царство і мали таку довіру до Господа, що були готові робити все, що Він збирався робити.

ДІЙСНЕ ХРИЩЕННЯ НАШОГО ГОСПОДА

Так само з нами. Наша воля прийняла рішення. “Чи ти можеш?” – “Безумовно! Немає сумніву – жодних заперечень”. Те, що учні не могли зрозуміти і чого ми би не розуміли, коли би були на їхньому місці, тепер ми повністю розуміємо, бо в нас є підтримка Святого Духа, який веде і допомагає зрозуміти Божі глибини. Знаємо, що Господь розумів, що Він був охрищений у смерть. На початку Свого служіння Він відмовився від усіх земних інтересів у кожному значенні слова. Це була Його жертва. Символічно Він показав це через хрищення у воді, але насправді це було хрищенням у смерть. Це хрищення Він виконував три з половиною роки. І ось наступного дня Він мав померти, й добре про це знав. “Я ж маю христитися хрищенням, і як Я мучуся, поки те сповниться!” (Лк. 12: 50).

Суть цих слів така: “Я відчуваю велике напруження, доки це хрищення не завершиться. Воно завершиться завтра. Тепер Я розумію, що зі смертю пов’язані труднощі, яких Я не сподівався. Я з тривогою чекаю на завтрашній день, на завершення Моєї жертвовної смерті”.

Наш Господь не припускав, що Його посвячення до смерті буде означати смерть, ганебну смерть, яка супроводжуватиметься такою зневагою, таким приниженням і спотворенням Його характеру. Він знав, що має бути розіп’ятий, казав про це Своїм учням і був цілковито готовий так померти. Та коли вся справа наблизилася до своєї суті, Він побачив по обставинах, що має померти смертю злочинця. Це щось зовсім інше – бути розіп’ятим як злочинець. Він був доброю людиною, тому було прикро, що Його заарештують як богохульника – як звинуваченого у найгіршому злочині, званому юдеям. Бути засудженим через обвинувачення у богохульстві і бути відданим Своїми співвітчизниками на смерть, коли насправді Він віддавав усе, що мав, служінню Богу, було для Нього жахливим випробуванням – набагато більшим, ніж якби хтось був справді заплямований гріхом і менш вразливий через своє погане життя. Ісус, здається, часто згадував цю чашу, немовби інстинктивно ухиляючись від випробувань.

ЧАША ВИПРОБУВАНЬ ЦЕРКВИ

У широкому значенні образний вираз “чаша випробувань” можна застосувати до кожної події в нашому житті. Але Ісус у той час, мабуть, не так вжив це слово. Він вжив його до чогось, що належало до майбутнього. “Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму?” – в майбутньому – чашу, яку Я буду пити за кілька годин. Ця чаша була жахливим передчуванням того, що Його чекало, – не смерті, не хреста. Він не просив, щоб уникнути конання, уникнути смерті, ні, Він просив, щоб гірка чаша безчестя – померти як богохульник – минула Його, однак при цьому додав: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” Після великого голосіння до Бога і здобутого запевнення про Божу милість, Він був готовий пити цю чашу.

Так само є з Господніми послідовниками. Буває важко, коли лихословлять наше добре ім’я, коли про нас кажуть, що ми є огидою для релігійних почуттів інших. Це – наша частка у випробуваннях. Якщо люди позбавлять нас свого товариства, це – дрібниці. Померти шанованим – мала річ. Але бути виставленим у фальшивому світлі, бачити, як наше добро сприймають як зло – ось справжні випробування. Наша поведінка має бути такою ж, як поведінка нашого Учителя: “Чи ж не мали би ми пити ту чашу, що Господь наливає нам?” У нас є слова апостола, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре. З такими думками в розумі ми повинні мати відвагу і приймати чашу випробувань, приготовану Господом. Невідомо, як близько є ця чаша. Можливо, з Церквою буде так само, як було з Ним. Можливо, що про нас теж казатимуть, що ми перекручуємо Божественний План. Тоді через інтриги церковних систем нас можуть видати навіть на смерть.

ВИПРОБУВАННЯ ЦЕРКВИ ЗАРАЗ

Учні в першому приході не усвідомлювали, як близько вони є до випробувань Гефсиманії та Голгофи. Відомо, що так само може бути з нами. Тож ми розуміємо, як важливо жити так, як Господь накреслив. Пильнуйте, щоб не впасти у годині спокуси! Ця година спокуси вже прийшла, тому важливо тримати себе в правильному стані. І ми повинні це робити, знаючи, що Вік закінчується. Можливо, нас чекають особливі

випробування, про які Господь не хоче, щоб ми знали, бо вони не були би такими, якщо б ми знали про них наперед. Тому будьмо на осторозі, щоб виявитись відданими та вірними і показати нашу вірність до самої смерті шляхом, який Господь приготував для нас.

Здається, що у теперішньому часі Господь дає Своему народу випробування ще іншого роду. Хоча ми бачимо, як поганські народи є у процесі розпаду, дехто знаходить для себе причину сумніватися у всьому цьому, кажучи: “Війни були і

раніше, і я думаю, що війни будуть далі! Це ще не той кінець Часів Поган, який, на мою думку, повинен бути”. Такі особи, якщо вони зайняті у Господній службі, можуть полишити її і піти у світські товариства, або можуть захопитися бізнесом чи ще чимось. Це, власне, свідчить про особливий час, в якому можуть прийти такі випробування. Тому ми повинні бути на осторозі, щоб на нас не прийшов дух сумніву. “Пильнуйте й моліться, щоб не впасти на спробу”.

R5599 (1914 р.)

АГОНІЯ ГЕФСИМАНІЇ – ЧОМУ?

МАРКА 14: 32-42

“Пильнуйте і моліться, щоб не впасти в спокусу” (Матвія 26: 41, Дерк.).

ПІСЛЯ встановлення Вечері, яка пригадувала Його смерть, Ісус та учні заспівали гімн і пішли з міста на Оливну гору, що була якраз навпроти – приблизно за милю. По дорозі в Гефсиманію учні, судячи зі всього, отримали кілька важливих лекцій. Євангеліє св. Івана занотувало їх у 15-17 розділах.

Вираз “Гефсиманія” означає “Чавило оливок”, і ця назва має глибоке значення. Коли пригадаємо, що юдеї використовували оливкову олію для їжі та світла, і що Ісус є Годувальником та Світлом світу, бачимо, що для Нього ці важкі випробування були надзвичайно істотними, бо вони майже розчавили Його душу в саду, який використовували для чавлення оливок і виготовлення олії.

Гефсиманія була не садом квітів, а садом оливкових дерев. Ймовірно місце цієї події сьогодні дбайливо доглядають і пильнують монахи-францисканці. В саду є кілька дуже старих оливкових дерев і один старезний дуб. Сад, правдоподібно, належав комусь з Ісусових друзів. Кажуть, є доказ, що Іван Марко, який написав Євангеліє св. Марка, був тим юнаком, якого розбудило заворушення в саду під час Ісусового арешту і який вийшов до них у самій лише нічній сорочці (Мк. 14: 51, 52).

ПЕРЕСТОРОГА

По дорозі в Гефсиманію Ісус намагався закарбувати у Своїх учнях факт, що наближається критична хвилина для них. Він процитував їм

пророцтво: “Удар пастиря і розпорошаться вівці” (Зах. 13: 7), – і сказав відверто, що всі вони згрішаться – знеохотяться, спіткнуться, будуть вкрай здивовані. Станеться щось, чого вони зовсім не сподіваються.

Св. Петро, повний довіри, що він цілковито відданий Господу, заперечив, наполягаючи, що в його випадку це неможливо – що навіть коли би всі так зробили, він готовий радше померти з Учителем, аніж відректися від Нього. Але Ісус наполіг, що св. Петро у великій небезпеці, що він занадто довіряє власній плоті, не звертається до Бога і не пильнує з молитвою, щоб не впасти у спокусу. Всі учні приєдналися до нього і запротестували проти висунутого Ісусом звинувачення. Вони вважали себе відданими і готовими йти на смерть. Як мало вони знали про суворі випробування, які повинні були прийти на них!

Безперечно, перед нами урок для всіх послідовників Ісуса – тоді і сьогодні. Добре відчувати свою повну рішучість бути відданим Господній Справі до останнього подиху, бо така рішучість дуже істотна для перемоги. Але помилкою, якої припускається багато хто, є невміння усвідомити, наскільки суворими можуть стати випробування та спокуси, невміння бачити потребу у небесній підтримці для своєчасної допомоги. Апостол писав: “Коли бо я слабкий, тоді я сильний” (2 Кор. 12: 10). Цим він, мабуть, мав на увазі: коли я цілковито відданий Господу, тоді я відчуваю власну немічність та непридатність, але тоді я міцний, бо покладаюся, перш за все, на небесну

допомогу – пильную і молюся і, тим самим, застережений від спокусу.

Безумовно, у кінці цього віку – у завершальні дні Євангельської епохи – на Церкву Христа придуть труднощі Гефсиманії. Вистояти у цих спокусах та випробуваннях і вийти з них можливо зможуть тільки ті, чия віра в Господа і довіра до Нього є міцною – хто пильнує і молиться, щоб не впасти у спокусу, і, відповідно, бережений від неї. Як наш Господь застеріг св. Петра та інших апостолів перед лицем випробування, яке їх чекало, так Він застеріг нас перед лицем великого вирішального випробування, яке вже поруч. Скористайтесь з досвіду апостолів, записаного у цій лекції.

“ОБГОРЕНА СУМОМ СМЕРТЕЛЬНИМ...”

Прийшовши у сад, Ісус залишив вісьмох апостолів біля входу і разом з Петром, Яковом та Іваном заглибився у тінь дерев. Всі вони мали пильнувати і бути на осторозі перед чимось, що мало трапитись, про що Ісус знав, але що здавалося цілковито неправдоподібним для апостолів. Вони не могли зрозуміти похмурого настрою Учителя, навіть якщо поділяли Його смуток. Була північ, а вони звикли йти відпочивати рано. Вечірня напруга і втомливі уроки, дані Учителем, принесли сонливість. Вони заснули, замість того, щоб пильнувати і молитися. Заснули навіть ті найближчі до Учителя.

Прагнучи на самоті порозмовляти з Отцем, Ісус відійшов, як кинути каменем, далі у тінь. Раз за разом в агонії, яка Його проймала, Він приходив, щоб знайти людське співчуття, і тільки переконувався, що найближчі Йому особи поринули у сон. Добре сказав пророк: “Не було із народів зо Мною нікого” (Іс. 63: 3). Він один топтав чавило смутку. Тільки тепер, закінчиши давати настанови Своїм апостолам і залишивши більшість пильнувати біля входу в сад, Він врешті міг подумати про Себе і про доленосні події, які чекали Його за кілька годин. Залишивши трьох Своїх найближчих учнів, Він врешті дав волю гнітючому тягареві, який несподівано звалився на Його душу. Учитель вигукнув: “Обгорнена сумом смертельним душа Моя!” – Я відчуваю, що можу померти вже зараз, так і не досягши кульмінації, яка ще попереду. Читаємо, що “Він зачав сумувати й тужити”. У грецькій мові ці

слова такі ж переконливі і означають повне збентеження і велику зажуреність, що свідчить про самотність, тугу, самотність.

Відчуття пригнічення, відчаю, яке несподівано навідало Спасителя, тривало трохи часу, бо Він тричі звертався в молитві до Отця, просячи, щоб ця година могла Його обминути – жахливе пригнічення, яке розривало Його серце. Євангеліст Лука, який був лікарем, розповідає, що тривога Учителя була такою великою, що викликала кривавий піт. Хоча слів про кривавий піт не знаходимо у деяких більш старих манускриптах, однак лікарі погоджуються, що з людьми у великій тривозі таке траплялося.

ПРИЧИНА СМУТКУ УЧИТЕЛЯ

Як пояснити велику тривогу Учителя у чеканні на власну смерть, якщо Він знав про неї заздалегідь і розповідав Своїм учням, запевняючи їх також, як сказано в цій лекції, що Він встане з мертвих на третій день? Чому би думка про смерть принесла Відкупителю більше тривоги, ніж деяким Його послідовниками і навіть більшості людей?

Сотні мучеників пішли на смерть таку ж жахливу і навіть ще жахливішу. Сотні показали велику відвагу, стійкість перед лицем такої ж страшною смерті. Чим спричинений такий стан Спасителя і Його наполеглива молитва, щоб ця година, ця чаша, могла Його обминути?

Щоб зрозуміти це питання і дати на нього правильну відповідь, ми повинні пам'ятати, наскільки іншим був Учитель, ніж решта людства. На всьому світі лежить вирок смерті. Всі ми знаємо, що наша смерть є тільки справою часу. Всі ми знаємо, що вмирання може тривати щонайбільше кілька годин. Ми не тільки позбавлені надії уникнути смерті, але й на дев'ять десятих вже мертві, і наші розумові властивості тією чи іншою мірою притуплені. Ми безтурботні, недбалі і доволі люті.

Є воїни, які рушають без видимого страху до бою перед лицем миттєвої смерті, так само поводяться і коні. Найбільшу відвагу проявляють, однак, ті, які знають, розуміють і повністю усвідомлюють, що вони роблять і побоюються смерті, але, не дивлячись на це, йдуть вперед, слухняні почуттю обов'язку та ведені любов'ю. Ісус був таким воїном. Він, як ніхто інший,

розумів, чим насправді є смерть. Він, як ніхто інший, оцінював значення і вартість життя.

Ісус залишив небесну славу, відмовився від вищої природи на духовному рівні, обміняв її на людську природу, бо людина згрішила, і за Божественною постановою та на основі Божественного задуму мав померти Справедливий за несправедливих – як викупна ціна за людину. Такою була Отцівська воля для Нього. Він каже, що з цією метою Він прийшов у світ. Ця думка домінувала у Нього все Його життя. Він віддавав це життя, виконуючи волю Бога і служачи людству. Тепер настав час великої кульмінації.

Небесний Отець обіцяв нашому Господу, що у випадку вірності у виконанні дорученої Йому справи Він підніме Його з мертвих Божественною Силою до духовного рівня існування та становища, вищого від попереднього. Ісус не сумнівався у вірності Отця, ані не сумнівався у Отцівській силі. Однак задум Отця та обітниця були на умові, що наш Господь виконає Свою частку вірно, і тоді Він отримає воскресіння до вищого життя. Якщо ж якоюсь мірою або в якомусь значенні Він поступиться гріхові, на Нього прийде покарання за гріх – “Вмираючи помреш”. Три з половиною роки Свого життя Він був відданий Богу та виконанню Божественної волі. Залишалося одне: Чи Він виконав Божественну волю повною мірою, цілковито, абсолютно у дусі, який до вподоби Небесному Отцю? Більше того, чи Він здатний пройти і чи пройде крізь випробування у наступні кілька годин з належною відвагою, вірою, слухняністю, а може не зуміє і втратить все у смерті?

БЕЗ ЖОДНОГО ЗАСТУПНИКА

Отож, бачимо, наскільки з Учителем все було по-іншому, ніж із кожним з нас, які намагаються йти слідом за Ним. Нам нічого втрачати, бо ми всі (як рід) знаходимося під вироком смерті. Крім того, послідовники Ісуса розуміють, що Він був Сином Бога і помер за наші гріхи, що Його заслуга компенсує наші вади, бо ми перебуваємо в Ньому і прагнемо чинити волю Отця. І коли би Учитель зазнав невдачі, ніхто би за Нього не заступився. Його невдача означала би вічну смерть. До того ж це означало би втрату всіх особливих благословень, які Бог обіцяв Йому в нагороду за особливу вірність. Це означало би втрату великого привілею виконувати Отцівське

завдання – піднести людство зі стану гріха та смерті з допомогою Месіанського Царства. Словом, у ту ніч у Гефсиманії на вазі знаходилося особисте вічне життя Учителя, а також всі Його сподівання на славу, честь, безсмертя і високе становище по правиці Отця, набагато вище ангелів, початків та влади.

Не дивно, що Учителя, Який це розумів, переповнювали думки! Не дивно, що Він прагнув уникнути цього, якщо Божественний План може виконатися по-іншому, прагнув обійтися без цих особливих труднощів та жахливих випробувань під час годин, які були попереду. Частиною жахів цих випробувань, безперечно, був факт, що з Ним мали поводитись як зі злочинцем, як з богохульником, як з ворогом Бога та праведності.

Для зіпсованої та розбещеної душі така річ була би малозначною, але для Того, Хто був повний любові та відданості Отцю, такі труднощі були жахливими; аби Його, Який пожертвував усім, навіть Своєю небесною славою і Своїми земними інтересами, щоб виконати волю Отця, вважати богохульником, щоб Його розіп'ясти як злочинця, як особу, небезпечну для інших! Яка страшна річ для Його витонченої та шляхетної душі – для Того, Хто, читаємо, був “святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників”!

Мабуть, саме це безчестя Ісус мав на думці, коли молився, щоб воно минуло. Він не молився, щоб не померти, бо знав, що для цього Він прийшов у світ і що тільки через Його смерть можна позбутися вироку смерті, який спочиває на людській сім'ї. Він не раз нагадував про Свою смерть, і ні разу не подумав про те, щоб уникнути цієї смерті. Він добре знав, що “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”. Але Він сподівався, що Отець якимось чином може зробити так, щоб особливе безчестя обминуло Його в той час. Однак навіть у Своєму найбільшому смутку Учитель молився: “Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля”.

ПІДКРІПЛЕННЯ ЗГОРИ

Св. Павло говорить, що труднощі Учителя в Гефсиманії були пов'язані з боязню – не боязню померти, але боязню залишитися мертвим, боязню, що Отець вважатиме Його недостойним славного воскресіння, обіцяного Йому на умові абсолютного послуху. Св. Павло пише:

“Котрий за днів Своєї плоті, коли Він приносив молитви і благання з великим плачем та слізьми до Того, Хто був здатний врятувати Його від смерті [через воскресіння], і був вислуханий щодо того, чого побоювався” (Євр. 5: 7, KJV). Він був врятований від смерті. Більше того, Отець дав Йому запевнення, що Він врятує Його від смерті.

Це пояснює слова, що Божий ангел з’явився Йому в саду і зміцнив – дав запевнення від Отця, що до цієї миті Він був вірним, і Божественне благословення буде з Ним у годину випробування, яка наближалася. З цієї миті всі побоювання та агонія зникли. Якщо досі Отець був задоволений Ним, якщо благословення та усмішка Отця супроводжували Його, то Він може витримати все, що трапиться. Усю решту ночі і наступний день Ісус був надзвичайно спокійний, навіть у найважчих обставинах. Він потішив тих, які плакали над Ним; Він передав Свою матір вірному св. Івану і т.д.

Бачимо, що труднощі Учителя тією чи іншою мірою повторюються в Його учнях. Маючи запевнення, що їхні гріхи прощені, що Сам Отець любить їх, що Його благодаті достатньо для них і що одежа праведності Відкупителя прикриває їх, послідовники Ісуса здатні за таких обставин бути відважними навіть перед лицем жахливої смерті. Але треба пам’ятати про одну велику відмінність між Учителем та Його послідовниками: якщо з Ним “не було із народів... нікого”, то з нами є по-іншому; з нами є Учитель, кажучи: “Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе”. Крім того, ми маємо спільність Духа, що є між братами Христа, слова підбадьорення яких, коли вони пильнують з нами і моляться за нас, є джерелом зміцнення в часі кожного горя. Дякуючи Йому за всю Божественну допомогу і за те, про що Він для нас подбав, прямуймо до нашої Гефсиманії, зміцнившись силою, яку Бог дає через Свого Сина.

R5550 (1914 p.)

ГЛУЗЛИВИЙ ДОПИТ ІСУСА

МАТВІЯ 26: 57-68

“Як ягня був проваджений Він на заколення, й як овечка перед стрижіями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст” (Ісаї 53: 7).

СПРАВЕДЛИВІСТЬ – прикмета розуму, якій кожна розумна істота, цивілізована або язичник, закономірно і небезпідставно віддає належне. Тому кожний народ старається мати у своєму чинному законодавстві справедливі закони, і треба визнати, що багато законів у світі, в тому числі закони Лікурга та цезарів, були доволі мудрими та справедливими.

Однак юдейський Закон, переданий Мойсею самим Богом на горі Сінай, заслужено займає провідне місце. Також закони всіх народів, які тією чи іншою мірою твердять, що вони визнають християнство, відповідно намагаються представляти принципи справедливості на найвищому рівні. Тим не менше, коли доходить до того, щоб інтерпретувати ці закони і застосовувати їх у конкретних випадках, бачимо, що скрізь існує тенденція знаходити привід для виправдання і відходити від принципів справедливості через твердження, що обставини та умови кожного

разу вимагають порушення закону та справедливих принципів.

Розповідь про те, як Ісуса несправедливо визнано у юдейському суді винним і як зламано юдейський Закон, не повинна нас дивувати і схилити до думки, що в інших судах в переважній більшості випадків відбувається по-іншому.

НЕЗАКОННИЙ АРЕШТ

Арешт Ісуса не був проведений ані за наказом Пилата, ані за наказом Ірода чи їхніх воєначальників. Ісуса заарештував первосвященик та його оточення, вирішивши на власний розсуд, що життя та служіння Ісуса шкодить їхнім планам та намірам, а також усьому, що, на їхню думку, є найкращим для юдаїзму. Убивство Ісуса обдумали заздалегідь. Але вбивці намагалися знайти виправдання для своєї поведінки, як це роблять всі вбивці, а так як вони були політиками, то прагнули зберегти зовнішню форму, яка б нагадувала справедливість, звертаючись до інших, чиє сумління було більш вразливим.

У розпорядженні священиків була значна кількість людей, які служили охоронцями Храму

та його прилеглих будівель. Вони були слугами первосвященника. Озброєні палицями, мечами та ліхтарями, вони пішли услід за Юдою, який вже знав, що цієї особливої ночі Ісус не збирався, як звичайно, йти до Віфанії, а вирішив провести час із учнями у Гефсиманському оливковому саду.

Вони привели Ісуса прямо до дому Анни, похилого віку первосвященника, зять якого, Кайяфа, займав це становище замість нього. Анна спробував допитати Ісуса, але майже нічого не добився, тому відправив Його назад до Кайяфи, дім якого був поряд, на одному подвір'ї. Коли зібрався Синедріон, була приблизно третя година ранку.

Змова заподіяти Ісусові смерть була ретельно продумана. Години, відколи Юда залишив Ісуса та інших апостолів на пасхальній вечері, і до часу допиту, використали, щоб скликати членів Синедріону, що були у своїх домах, розкиданих по всьому місту. Обставини визнано вкрай серйозними, які виправдовували весь цей задум убити Того, Хто промовляв так, як “ще ніколи так не промовляв” ніхто, – убити за те, що Він навчав народ, що Його навчання послаблювало владу книжників та фарисеїв, а також традиції старших (Ів. 7: 46; Мт. 26: 55).

Теоретичною основою помилкових релігійних вчень є переконання, що неуттво та забобони обов'язкові для збереження священницької влади. Ось так Неправда завжди ненавиділа Правду, а Темрява ненавиділа Світло. Засудження Ісуса було лише іншою формою тріумфу Темряви над Світлом. Але це виглядало тріумфом тільки на перший погляд, бо так виконувався Божий План, готувалося велике Примирення за гріх, в результаті якого прийде остаточне повалення гріха, сатани та смерті, а також запровадження навіки праведності та правди в усьому світі.

НЕЗАКОННИЙ ДОПИТ

Синедріон складався зі сімдесяти найвпливовіших юдеїв і був церковним судом, голос якого мав великий вплив на римського управителя, в руках якого на той час знаходилася влада життя та смерті. Кайяфа не тільки займав посаду первосвященника, але й діяв у цьому особливому випадку як офіційний обвинувач. Збираючи Синедріон, він не забув знайти свідків, які, як сказано, були підкуплені, тобто отримали хабар, щоб давати свідчення. Звичайно, ніхто навіть

не намагався привести в Синедріон когось із тих, кого Ісус звільнив від влади злих духів, або кому Він відкрив невидючі очі чи глухі вуха, або кого збудив зі сну смерті. Первосвященник знав, наприклад, про подробиці події з Лазарем, але не бажав жодного такого свідництва. Всі були готові до вбивства, яке мало відбутися у формі суддівського розгляду.

Кайяфа покликав свідків, але побачив, що їхні свідчення суперечать собі, а за юдейським Законом щонайменше два свідки повинні були погоджуватися між собою, перш ніж можна було розглядати справу. Врешті двоє частково дійшли згоди: вони чули, як Ісус казав щось про Храм, що Він може його зруйнувати і відбудувати за три дні. Вони, очевидно, не зрозуміли Ісуса. Проте їхні свідництва були надто слабкими, щоб стати основою для обвинувачення.

Врешті сам Кайяфа вдався до того, щоб змусити Ісуса сказати щось, що він міг би визнати богохульством. На різні запитання Ісус не відповідав нічого, аж врешті Кайяфа вигукнув: “Заприсягаю Тебе Живим Богом, щоб нам Ти сказав, чи Христос Ти?” Ісус не міг змовчати і не відповісти на запитання. Змовчати – означало зректися цієї великої правди і не дати належного свідництва перед Синедріоном. І Він відкрито визнав, що Кайяфа сказав правду. Кайяфа підхопився, сподіваючись скористатися з нагоди визнати ці слова богохульством, та Ісус продовжив: “Відтепер ви побачите Людського Сина, що сидітиме праворуч сили Божої, і на хмарах небесних приходитиме!” Зобразивши на своєму обличчі великий жах, Кайяфа демонстративно розірвав свою одягу священника, даючи зрозуміти Синедріону, що він, представник Бога між ними, почув щось справді жахливе. Повернувшись до Синедріону, він запитав: “Нащо нам іще свідки потрібні? Ось ви чули тепер Його богозневагу!” Який ваш присуд? У відповідь пролунало: “Повинен умерти!” Мабуть, тільки двоє утрималися від голосу – Никодим та Йосип з Ариматеї, які мали велику пошану до Ісуса. Та яку владу чи вплив вони могли мати? Найбільше, чого вони могли домогтися, це визнати, що все це розслідування з боку Синедріону незаконне і що Закон забороняє розглядати справу в суді уночі, щоб засудити когось на смерть. Тож Ісуса взяли під варту і вивели до прилеглої судової зали, доки Синедріон дочекається світанку, щоб офіційно

зайнятися справою. Тим часом над Ісусом, якого первосвященик звинувачував у богохульстві та злочині, служба палацу первосвященика почала усіяло знущатися, бо не відаючи нічого по суті, вона вирішила, що все зроблене первосвящеником є неодмінно правильним.

ПІДКОРЕННЯ БОЖІЙ ВОЛІ

Вірш “Ви Праведного засудили й убили, Він вам не противився” і заголовний текст нашої лекції перебувають у повній згоді і стосуються Ісуса під час Його допитів. Ісус не відкривав Своїх уст у тому значенні, що не намагався захистити Своє життя. Знаючи, що жодна річ не станеться з Ним без волі Отця, Він радо дозволив усій справі іти своєю чергою, не намагаючись перечити наслідкам. Хто сумніватиметься, що Його блискучий розум, Його язик, який

промовляв так, як “ще ніколи так не промовляв” ніхто, міг швидко висунути аргумент на Свій захист, перед яким Кайяфа та весь Синедріон тремтіли б, не наважуючись Його звинуватити! Але Він говорив тільки те, що потрібно було для представлення Правди, яку Його вороги назвали богохульством.

Святе Письмо дає зрозуміти, що послідовники Ісуса не повинні сподіватися повної справедливості у світі, ані того, що їх правильно зрозуміють. Вони також повинні пам'ятати, що чаша їхніх труднощів, як і чаша їхнього Учителя, перебуває під доглядом Небесної Мудрості, і якщо вони слухняні Божественній постанові, то побачать, що їхні труднощі остаточно будуть для їхнього найвищого добра. “І знаємо, що тим, хто любить Бога,.. усе допомагає на добре”.

R5560 (1914 p.)

ПИЛАТ ДОПИТУЄ ІСУСА

МАТВІЯ 27: 11-26

“Пилат каже до них: А що ж маю зробити з Ісусом, що зветься Христос?” (вірш 22).

ПИЛАТ був римським управителем Юдеї, представником імператорської влади. Ми не збираємось серйозно звинувачувати його у смерті Ісуса. Він діяв так, як можна було сподіватися, і перебував у Юдеї не для того, щоб займатися юдейськими теоріями та врегульовувати релігійні розбіжності, а щоб утримувати народ Юдеї у спокої, порядку та під владою уряду Риму.

Політика, наскільки це залежало від миру та спокою в країні, полягала у тому, щоб справедливо управляти, хоча справедливістю треба було пожертвувати у будь-який час заради інтересів Римської імперії. Як передають перекази, Пилат вже чув про Ісуса і навіть бачився з Ним в умовлений час, випитуючи про Його вчення.

Востаннє ми бачили Ісуса перед юдейським Синедріоном рано-вранці – ще перед тим, як людям передалося загальне збудження, як Ісусові друзі почали щось діяти через людей в справі Його арешту і т.д. Поспіхом, як це тільки було можливо, первосвященик та представники Синедріону поквапилися до Преторія, наполягаючи, щоб Пилат засудив Ісуса. Пилат запитав, яке обвинувачення вони мають проти Нього. Вони, уникаючи конкретної відповіді, сказали,

що Він, як не говори, є поганою людиною і заслуговує на покарання, бо інакше вони би не звинувачували Його взагалі. Пилат нагадав їм, що за римським звичаєм вони мають велику свободу вирішувати усі суперечки релігійного характеру, що він не втручається в юдаїзм, і вони повинні самі розібратися. Священики відповіли, що їм це відомо, але вони не мають права виносити вирок смерті. Таким чином вони виявили всю глибину свого беззаконня, тобто свідомо обмислили, як змусити Пилата винести вирок смерті невинній людині. Тоді вони почали обвинувачувати Ісуса і казати, що Він бунтує народ – відвертає його від послуху та відданості римській владі, що Він говорить людям не платити податки імператору і називає Себе юдейським царем, Месією.

Це були серйозні звинувачення перед римським управителем, які той змушений був взяти до уваги. Як ми зауважили, це були зовсім інші звинувачення, ніж ті, які висунуто проти Ісуса перед Синедріоном. Хоча звинувачення були неправдиві, Ісус не захищався. Він знав, що прийшов час померти і не намагався зупинити те, що, знав, було частиною Божественного Задуму для Нього.

ІСУС ПЕРЕД ПИЛАТОМ

Коли Пилат глянув на Ісуса, то, мабуть, подумав, що особа з такою добротою на обличчі навряд чи підніматиме повстання, яке б нашкодило інтересам Римської імперії. Інша розповідь каже нам, що Пилат здогадувався, що первосвященики та книжники, висувачи звинувачення, діяли із заздрості. Він розумів, що Ісусові вчення якимось чином промовляли до людей більше, ніж вчення їхніх релігійних проводирів, і що від нього вимагають зробити низький та нечесний вчинок заради тих, які намагаються уникнути власної відповідальності.

Проте Пилат не міг показати своєї симпатії до Назарянина. Він не мав права легковажно трактувати звинувачення на адресу будь-якого царя, окрім імператора. Тому він зажадав відповіді від Ісуса: “Ти нічого не відповідаєш? Дивись, як багато проти Тебе свідкують! Скажи, ти винен, чи ні?” Ісус не сказав нічого. Пилат вийшов назовні до книжників та фарисеїв, які стримувались увійти у Преторій, бо день був початком Пасхи. Порадившись із первосвящениками і вислухавши їхню думку, Пилат поставив Йому запитання: “Чи Ти Цар Юдейський? Ти це визнаєш?” Ісус у відповідь запитав: “Ти питаєш, бо ти щось бачив і щось знаєш про Мої вчення, чи тобі наговорили про Мене Мої вороги?” На це Пилат відказав, що головніші з Ісусового народу видали Його, і зараз він хотів би знати, що Він зробив, що проти Нього повстали.

Ісус відповів, що Його Царство не з цього світу – не з цього Віку, не з цього порядку речей. Отже, Він не є у конфлікті з царством цезаря. Це, очевидно, прояснило Пилату факт, що ані Ісус, ані Його приятелі не проявляли бунтівних настроїв проти цивільної влади, як було би тоді, коли б Він мав відношення до земного уряду. Його Царство, за Його словами, є в майбутньому. Пилат відповів: “Однак Ти вважаєш Себе царем і кажеш, що десь і колись будеш мати владу”. У відповідь Ісус промовив, що Він був Царем, що для цього Він народився і прийшов у світ. Він повинен свідкувати про Правду, і всі, хто від Правди (і тільки такі), здатні оцінити Його свідоцтво. “О, – сказав Пилат, – всі ставлять собі запитання: Що таке Правда? І ніхто цього не знає”. Тоді він вийшов до юдеїв і сказав: “Я не знаходжу в Ньому жодного злочину; Він не

злочинець і не виступає проти імператора та його законів. Він не зробив нічого, що змушувало би мене справедливо позбавити його волі або прав”.

Первосвященики та законники були занепокоєні. Чи ж можливо, що в цю саму мить, коли вони сподівалися розіп’яти Ісуса, Він вислизне з їхніх рук?! Тоді вони почали наполегливо обвинувачувати Ісуса в тому, що Він бунтує народ і проповідує скрізь, що Його проповідування почалося з Галілеї. Коли Пилат почув слово Галілея, то запитав: “Хіба Він галілеянин?” Коли йому відказали, що так, Пилат промовив: “Тоді я просто передаю цю клопітку справу Іроду, Царю Галілеї”. Останній на той час також мав свій палац у Єрусалимі.

Ісуса відіслали до Ірода, якому було цікаво щось дізнатися про Нього. Він чув багато про Ісуса і сподівався бачити якесь чудо. Ірод поставив нашому Господу кілька питань, але не отримав відповіді. Первосвященики та книжники завзято звинувачували Ісуса, що Він цар. Тоді Ірод та його вояки насміялися з Нього і відіслали назад до Пилата, одягнувши Його в пишну білу одіж як висміяного Царя. Такий крок ввічливості з боку Пилата і люб’язність у відповідь з боку Ірода дозволили подолати ворожість, яка існувала між ними деякий час.

АНІ ПИЛАТ, АНІ ІРОД НЕ ЗАСЛУГОВУЮТЬ НА ОСУД

Звертаючись знову до тих, які обвинувачували Ісуса, Пилат промовив: “Привели ви мені Чоловіка Цього, як того, що бунтує народ. А ось я перед вами розвідав, і не знаходжу в Людині Оцій ані однієї провини такої, про що ви оскаржуєте. Також Ірод, бо він відіслав Його нам. І ось нічого, що на смерть заслуговувало б, Він не вчинив. Отже, я покараю Його й відпущу”. Покарання, або шмагання, Ісуса, очевидно, було з метою зберегти Йому життя – з наміром, що юдеї заспокояться, коли Ісус постраждає.

У цю пору року Пилат неодноразово звільняв в’язнів з нагоди Пасхи. Також тепер натопт вітав Пилата, бажаючи дізнатись, чи він звільнить когось із ув’язнених. Думаючи, що це сприятлива нагода відпустити Ісуса і забрати Його з рук первосвящеників та старшини, Пилат звернувся до народу: “Чи хочете, отже, щоб я відпустив вам в’язня, який називає себе

Царем Юдейським?” Натовп глянув на своїх релігійних провідників, а ті підмовили вимагати від управителя відпустити Варавву, злочинця і злодія. Пилат сказав до юрби: “А що ж маю зробити з Ісусом, що зветься Христос?” Натовп, знаходячись під впливом своїх духовних наставників, почав вигукувати: “Нехай розп’ятий буде!” Пилат знову запитав: “Яке ж зло вчинив Він? Я нічого, що на смерть заслуговувало б, на Нім не знайшов. Отже, я покараю Його й відпущу”. Таким чином, Ісус мав бути відданий натовпу, якому нетерпеливилось познущатися з Нього і покарати. Пилат промовив до юдеїв, які стояли, чекаючи: “Я вам виведу Його скоро, як тільки збичую, і ви дізнаєтеся, що я не знаходжу в Ньому жодного злочину”.

ПИЛАТ НАМАГАЄТЬСЯ ЗВІЛЬНИТИ ІСУСА

Ісус вийшов, маючи корону з терня на голові та пурпурну тогу на Собі. Пилат звернувся до них: “«Ессе homo!»” – “«Оце – Людина!»” Оце – Той, Кого ви вимагаєте від мене віддати на смерть. Оце – один з найшляхетніших представників вашого роду, людства. Гляньте на Нього в Його смутку та покорі. Яка велич характеру! Що би ви не мали проти Нього, ви повинні заспокоїтися на вид Його покорі”. Та вони кричали: “Розіпни, розіпни Його!” Пилат відповів: “То візьміть Його ви й розіпніть, бо провини я в Нім не знаходжу!” – не бачу жодного злочину. Тоді юдеї перейшли до суті справи, до справжньої причини своєї ворожості до Нього, а саме, що Ісус називав Себе Божим Сином, а для них це – богохульство. Коли Пилат почув, він ще більше стурбувався і перепитав Ісуса: “Звідки Ти?” Та Ісус йому відповіді не подав. І каже до Нього Пилат: “Не говориш до мене? Хіба ж Ти не знаєш, що маю я владу розп’ясти Тебе, і маю владу Тебе відпустити?” Ісус відповів: “Надо Мною ти жодної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було; тому більший гріх має той, хто Мене тобі видав”. Тоді Пилат знову шукав, як звільнити Ісуса, та це могло викликати заворушення в місті, в якому займана посада зобов’язувала його утримувати мир і спокій. Юдеї ж кричали далі: “Якщо Його пустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесареві”. Це ставило Пилата у незручне становище. Звільнити Ісуса

означало стати захисником ворога імператора, бо, як не дивно, Ісуса звинувачували Його співвітчизники і ніхто, крім Пилата, по суті Його не захищав.

На додаток, стурбований Пилат отримав звістку від дружини, яка наполягала, щоб він нічого не мав з ворожим ставленням до Ісуса, і розповіла, що вона мала незвичний сон про Нього. Знову Пилат звернувся до людей, заперечуючи їхнім правителям. Виводячи цю шляхетну особу до них, він вигукнув: “Ось ваш Цар!”. Такі слова, здається, тільки довели людей до нестями, і вони ще несамовитіше кричали: “Геть, геть із Ним! Розіпни Його! Ми не маєм царя, окрім кесаря!”

Не маючи виходу, Пилат вилив води собі на руки і вмив їх на очах народу, кажучи: “Я невинний у крові Його! Самі ви побачите...” На це народ відказав: “На нас Його кров і на наших дітей!”.

Хіба ж так не сталося? Понад вісімнадцять століть юдеї страждали – були далеко від Бога, без пророка, без священика, без жертв за гріх, без Дня Поєднання (Ос. 3: 4, 5). І це справді так, але наближається час, коли Господь, пробачивши їхнє беззаконня, виліє на Ізраїль дух молитви та благання. Їхні очі зрозуміння відчиняться, і вони глянуть на Того, Кого прокололи, і будуть ще більше славити Його (Зах. 12: 10).

Погодившись з натовпом у всьому, що не суперечило інтересам Римської імперії, Пилат задовольнив їхню вимогу і віддав Ісуса на смерть та звільнив їм Варавву, грабіжника.

ТАКИЙ САМИЙ ДУХ ПЕРЕВАЖАЄ ДАЛІ

Не думаймо, що за минулі вісімнадцять століть людська природа змінилася. Радше треба вірити, що коли б обставини сьогодні повторилися, Ісуса або Його учнів стратили би у будь-якій країні за підтримки цивільної влади, яка вимагала би смерті, вважаючи її обов’язковою в інтересах миру, і особливо за підтримки релігійних правителів та учителів, які вимагали б жертви невинних, вважаючи її обов’язковою, щоб далі використовувати легковірність людей.

Не дивуйтесь, якщо схожі труднощі придуть на декого з Божих святих у близькому майбутньому. Сторінки історії свідчать, що так звані інтереси релігії, озвучені релігійними

провідниками, завжди мали сильний вплив на цивільну владу, спонукаючи до ламання справедливості і завдаючи смерті невинним. Шлях Божого народу в усі часи був шляхом, який накреслив Учитель, – шляхом повної самовідданості волі

Бога, повного усвідомлення Божого догляду за усіма інтересами Його Справи, повним довіри, що наслідки достачатимуть для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги.

R5570 (1914 p.)

НЕВІРНИЙ СКАРБНИК

МАТВІЯ 26: 14-25, 47-50; 27: 3-10

*“Горе тому чоловікові, що видасть
Людського Сина” (Матвія 26: 24).*

ПРО Юду сказано, що він був родом з півдня Палестини, тоді як інші одинадцять Ісусових учнів були галілеянами. Припускають, що скарбником громади апостолів Юду зробили за кращі ділові якості. Приятелі Ісуса бачили, що Ісус та Його послідовники потребують віддавати весь свій час на проповідування Царства. Не дивно, отже, що дехто добровільно давав гроші, щоб їх підтримати.

Не можемо собі уявити, щоб Ісус та Його апостоли випрошували грошей або ходили з протягнутим “капелюхом”. Чинити таке означало би применшити слова Єгови, що все золото, срібно і худоба на тисячі пагорбів є Його, що Він потребує просити про допомогу. Навпаки, Святе Письмо говорить, що дехто добровільно давав, щоб підтримати Учителя, наприклад, Іванна, дружина Худзи, урядника Іродового, та інші (Лк. 8: 3). Такі добровільні дари означали, що громаді потрібен один скарбник, кмітливий у грошових справах.

Немає підстави думати, що Юда був поганою людиною в той час, коли Ісус вибрав його бути одним з дванадцяти апостолів. Навпаки, є всі підстави вірити, що його поганий характер розвився в найбільш сприятливих обставинах – у постійному товаристві Ісуса та інших апостолів, де він постійно чув Послання Царства. Однак відхилення мало свій початок, і Святе Письмо дає зрозуміти, що спокуса прийшла через жадібність, самолюбство, любов до грошей.

“КОРІНЬ УСЬОГО ЛИХОГО”

Як шкода, що стільки порядних людей відхилилось від стежки праведності через любов до грошей! Пам’ятаєте, що одним зі серйозних звинувачень, які Ісус висунув проти фарисеїв, було їхнє грошолобство. Тому нічого дивного,

якщо виявиться, що проблеми багатьох християн сьогодні пов’язані з любов’ю до грошей. Треба признати, що “корінь усього лихого то [далі] грошолобство” (1 Тим. 5: 10). Апостол каже, що через цю облуду багато хто поклав на себе великі страждання, хоча не так серйозно, як Юда.

Він настільки любив гроші, що був готовий зрадити свого Учителя за тридцять шматків срібла, які, якщо їх заробити, вартували від двісті до триста доларів. Ще інші любили гроші до такої міри, що продали власне сумління заради здобуття багатства. Деякі продали Правду за гроші, переконані, що їм краще поведеться у бізнесі, якщо вони захищатимуть неправду. Деякі продали Церкву за гроші і були готові проповідувати те, у що не вірять, наймаючись за гроші й шукаючи людської похвали. Деякі продали національні інтереси, промінявши на гроші свій патріотизм.

Безперечно, кожен великою мірою потребує стерегтись зрадницького впливу любові до грошей. Але ми повинні зробити чітку різницю між грішми і любов’ю до грошей, бо саме ця остання робить руїну, заманює в пастку, полонить душу. Гроші представляють працю, зусилля, нагромадження, і їх треба оцінювати за те добре, що вони можуть зробити. Натомість ми повинні уникати любові до грошей – до того, щоб служити їм, робити з них ідола, і дозволяти їм відвернути наше серце від Бога. Не забуваймо, що ця любов до грошей була першочерговою причиною жахливого падіння Юди.

ВИКОНАННЯ ПРОРОЦТВА

Учні, мабуть, не одразу, а за якийсь час дізналися, що Юда, який носив скриньку, – злодій (Ів. 12: 6). Очевидно, навіть тоді, коли він присвоював гроші, зібрані для утримання маленької громади учнів, він знаходив для себе пристойне

виправдання, бо гріх завжди облудний. Можливо, він казав: “Я відклав грошей, і думаю, що прийде час, коли Учителеві та всім нам вони стануть у пригоді, і тоді всі оцінять мою ощадливу завбачливість”. Такі думки тільки збільшували його потяг до грошей і вели діяльний розум до помислу запродавати Ісуса.

Написано, що коли Юда усвідомив, що Ісуса засудили, він жалкував про свій вчинок і відніс гроші первосвященикам, наполягаючи відмінити все зроблене. Вони висміяли його, кажучи, що їх це не стосується, і він сам відповідає за невинно запродачу кров. Та оскільки повернені гроші були “заплатою за кров”, вони не поклали їх назад до храмового сховку, а купили за них шматок недорогої землі, “поля ганчарського”, щоб воно було місцем поховання мандрівників. Ось так первосвященики до букви виконали пророцтво, яке вже, мабуть, забули: “І взяли вони тридцять срібняків, заплату Оціненого, що Його оцінили сини Ізраїлеві, і дали їх за поле ганчарське, як Господь наказав був...” (Мт. 27: 9, 10).

З розповіді виникає, що Юда був здивований, коли Ісуса засудили. Очевидно, він припускав, що Ісус, потрапивши в такі обтяжливі обставини, признається, що Він – Месія, і триумфально візьме верх над Своїми ворогами. Юда, мабуть, думав, що тим самим він пришвидшить встановлення Царства, в якому сподівався мати частку. На своє виправдання він міг би в кінці сказати: “Зрозумійте, це коштувало тільки тридцять срібняків, і можете мені подякувати, що я допровадив до розв’язки набагато швидше, ніж це мало бути”, – і вийшов би з цього погеройському, проявивши ділову кмітливість та якості, щоб зайняти пост Головного Скарбника у Царстві. На додаток, він ще був трохи злий на Ісуса за те, що Учитель похвалив вчинок Марії з народним миром. Очевидно, під впливом такого обурення він зі самого початку хотів обговорити зі священниками та книжниками запродачу.

НЕПАМ’ЯТЬ – БЕЗНАДІЯ МАТИ ВОСКРЕСІННЯ

Ми не намагаємось знайти виправдання для Юди. Неможливо виправдати зраду Бога та Його Справи. Ми тільки звертаємо увагу на факт, що кожний злочинець повинен спочатку дати згоду на згубну поведінку у своєму розумі. Іншими словами, перед кожним грішним кроком розум,

сумління мусить зазнати спотворення. Отже, наступні слова Ісуса є цілком виправданими: “Горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився” (Мт. 26: 24).

Така зрада, така готовність віддати свого Друга, свого Вчителя, Того, Кого він визнав як Божого Сина і через Котрого сподівався Месіанського Царства, була віроломством найгіршого гатунку. Разом з іншими апостолами Юда був покликаний іти слідом за Ісусом і стати учасником з Ним у стражданнях та пробах за вірність Правді, за неприязнь з боку людей і за можливість здобути зі своїм Учителем частку в Небесному Царстві, яке має благословити світ. Юда, як і інші, проповідував Царство, виганяв демонів, зціляв хворих силою Бога, яка діяла через ім’я Ісуса. Він весь час був зі Спасителем, знав про непорочність Його життя, про Його відданість Богу. Тому все свідчило про його відповідальність та вину.

Те, що Юда покінчив зі собою (на доказ виконання слів Ісуса) означало, що він вважав, що йому краще було би не народитися. Кожен, хто чинить самогубство, стверджує те саме. Але для інших самогубців є надія, бо вони перебувають у незнанні, і Христос помер за всіх. Отже, вони, як і інші, повинні остаточно мати благословення і можливість здобути вічне життя.

Натомість у випадку Юди все це не береться до уваги, бо він вже отримав привілеї, можливість і знання, і згрішив проти цього світла та знання. Слова, що він “пішов у своє місце” (Дії 1: 25) – відповідне місце – зовсім не означають, що Юда або хтось інших має зазнати вічних мук як покарання за гріх. Радше цим “місцем його” була непам’ять, безнадійне забуття без сподівання мати воскресіння. Він помер, як німа тварина, і немає аргументу, який би показав, що такий характер, який мав стільки привілеїв, коли-небудь в майбутньому матиме також нагоду.

ЗГОДА ДВОХ ЗАПИСІВ

Щодо подальшої долі Юди, один вірш Святого Письма каже, що він пішов і повісився (Мт. 27: 5). Інший вірш говорить, що його беззаконня стало приводом до того, щоб купити поле, а також сказано, що він, коли повісився, впав сторчма, тріснув надвоє, і все нутро його вилилось (Дії

1: 18). Погодити обидва записи дуже просто, і обидва правдиві. Юда, щоб повіситися, очевидно, вибрав гілляку, яка звисала над урвищем, що дозволяло легше виконати намір. Можемо собі тільки уявити, як він, коли натягнутий шнурок обірвався, полетів сторчма вниз. Тим не менше, опис його смерті для нас не такий важливий. Набагато важливіше зауважити, як померла його душа, як він втратив спільність з Богом та Христом і всяку надію на майбутнє життя. Проте Учитель був добрий до нього до кінця, даючи усіяку нагоду опам'ятатися і вернутися назад – аж до останку.

Той факт, що Бог знав наперед від самого початку, що один із Дванадцятьох зрадить Ісуса і що купівля поля за “заплату за кров” вже була описана в пророцтві, не знімає відповідальності

з Юди за його гріхопадіння. Юді завдало шкоди не Боже передбачення, а його власний шлях. І так є з усіма. Боже передбачення від початку про те, що станеться, не впливає на нас, Він просто знає, як ми поведемося з власної волі, як поступимося жадібності, гріху.

Свідчення, що Ісус знав заздалегідь, хто Його зрадить, не означає, що Ісус знав це у той час, коли обирав Юду. Він знав, що, за словами Святого Письма, один з Його учнів зрадить Його; і відтоді, як Ісус побачив, що Юда починає схилитися до гріха, до жадібності, Він знав, що Юда буде тим, хто зробить цей зрадницький вчинок. Однак у жодному значенні слова поведінка Ісуса не штовхала Юду до зла, а радше застерігала, щоб він робив навпаки.

R5552 (1914 p.)

ПОБИТИЙ БОГОМ, ПРИНИЖЕНИЙ

Марка 15: 22-37

“Та Він наші недуги взяв на Себе, Він ніс на Собі наші болі. Ми ж, ми гадали, що Його покарано, що Бог Його побив, принизив”
(Ісаї 53: 4, Хом.).

НЕМАЄ підстави сумніватися у фактах, пов'язаних з розп'яттям Ісуса. Єдина причина розбіжності полягає у питанні щодо божественного дозволу на це і причини розп'яття. Пророк Ісаї дає нам божественне пояснення.

СКОРБОТНИЙ ШЛЯХ!

Спаситель був дуже ослаблений трьохрічним служінням, під час якого Він щедро віддавав Свою життєву силу людям, зцілюючи їхні недуги. Крім того, від часу, коли Він послав учнів приготувати Пасху, Він постійно був у напрузі, без сну. Цей проміжок часу включав випробування, пов'язані з Пасхою і встановленням Пам'яткової Вечері, подорож до Гефсиманії, години агонії і виснаження, наступні події, допит, який провели первосвященики у Синедріоні, допит в Ірода і Пилата, бичування і т.д. Все це несло з собою постійну напругу. А тепер, коли Він був засуджений на розп'яття тими, за кого пожертвував Своїм небесним домом і славою, Його ще й змусили нести власний хрест. І Він ніс, аж доки остаточно не знемігся та не ослаб під тягарем хреста, тоді перехожого селянина

присилували допомогти Йому. Чи той ніс весь хрест, чи йшов позаду Ісуса і ніс тільки частину тягара, не є чітко подане у первісному тексті.

Де були Петро, Іван, Яків, Хома та інші апостоли, що вони не зголосилися допомогти Ісусу? Без сумніву, їх стримував страх. Але яке благословення вони упустили! За переказами, кірнейський селянин, якого примусили нести хрест, опісля став одним із послідовників Назарянина, бо правда слів Спасителя потрапила до його серця під час скорботних подій тієї години.

Довкола тіснились плачучи жінки, і ми дивуємось, що жодна з них не простягла Йому руку помічі. Обернувшись до них, Ісус сказав: “Не ридайте за Мною, – за собою ридайте й за дітьми своїми”. Деякі дослідники Біблії припускають, ці слова Учителя, що вони проситимуть, щоб гори та узгір'я покрили і захистили їх, частково відносяться до великого горя, яке прийшло на юдейський народ через тридцять сім років під час знищення Єрусалима. Існує припущення, що знищення Єрусалима і горе того часу було образом, який провіщав більше лиха, яке трапиться в кінцевому часі цього віку.

Безперечно, ті самі вирази про гори та узгір'я є вжиті в стосунку до кінця Євангельського віку. Коли у Своему другому приході

Христос відкриється у полум'яному вогні суду, цей вогонь поглине теперішній порядок речей і приготує шлях для нового Царя. Ми навіть не припускаємо, що хто-небудь буде молитися, щоб гори впали на нього, бо покінчити з власним життям можна значно легшим способом. Думка, радше, полягає у тому, що багато хто буде шукати, просити і молитися про сховок, про захист від лютих лих. Скелями суспільства є його громадські організації, кожна з яких намагається захистити своїх членів.

“Бо коли таке роблять зеленому дереву, то що буде сухому?” – сказав Ісус. Тут Він, здається, уподібнює юдейський народ до фігового дерева, яке швидко зсохло від Його прокляття, присуду. Дійсно, за п'ять днів до розп'яття, Ісус, в'їжджаючи на осляті в Єрусалим і плачучи над ним, сказав: “Ось ваш дім залишається порожній для вас”. І ото, за короткий час, коли фігове дерево ще було зелене, його керівники дійшли до такого відчайдушного стану, що були готові переступити всі закони і знехтувати будь-яким сумлінням, щоб розіп'яти Ісуса.

Якщо зло так швидко привело до такого жахливого порушення справедливості, то чого можна було очікувати пізніше, коли юдейське фігове дерево повністю зсохло, і всі соки (духовність) вийшли з нього? Подібно, в кінці цього віку можемо сподіватися, що Церква, Тіло Христа, святі, насильно постраждають, що сіль землі буде забрана і невдовзі після цього настане загальне зіпсуття – анархія.

СИН ЛЮДСЬКИЙ ПІДНЕСЕНИЙ

Ісус звістив наперед про Своє розп'яття, говорячи, що “як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський” – мусить бути розп'ятий. Таким чином, мідяний змій був використаний як образ Ісуса. Насправді Ісус був святий, невинний, безгрішний, але Він зайняв місце грішника, тобто з Ним поведи-лися, як з грішником. Найсуворішою карою за законом було розп'яття – “проклятий усякий, хто висить на дереві”. Отже, апостол говорить, що Ісус був вчинений прокляттям за нас (Гал. 3: 13). Хоча Він не знав жодного гріха, Він зайняв місце грішника. Ісус помер за наші гріхи, за Писанням.

Слова нашого вірша: “Отче, відпусти їм, – бо не знають, що чинять вони”, – не потрібно брати

до уваги, бо вони не знаходяться у найстарших грецьких манускриптах. До того ж, Ісус мусів знати, що гріх юдеїв принесе кару. Він провістив у притчі, що Бог покарає їх і спалить їхнє місто (Лк. 20: 14-16). У контексті вираз “плачте за собою” мав на увазі покарання юдеїв за їхні гріхи і те, що гріх не буде їм цілковито прощений. Фактично, ми знаємо, що юдеї були відтяти від божественної милості на вісімнадцять століть. Цілком властиво вважати, що Ісус був у повній згоді з божественним улаштуванням Отця і не просив нічого, що суперечило би божественній волі.

Св. Павло також згадує це, говорячи про горе, яке прийшло на юдеїв, коли вони відкинули Ісуса: “Настиг же їх на кінець гнів, щоб виконалося все написане” (1 Сол. 2: 14-16 (Кул.); Лк. 21: 22).

З іншого боку, можемо бути певні, що Ісус, Який віддавав Своє життя за юдеїв, не мав би бажати, щоб вони залишилися без покарання, яке їм належалося за великий гріх знищення Того, Кого Єгова спеціально послав до них як Свого представника, Свого Сина. Без сумніву, справедливою карою за такий добровільний гріх було би цілковите знищення. Але апостол підкреслює, що кров Ісуса “краще промовляє, як Авелева” – не про справедливість (Євр. 12: 24). Його кров промовляє про прощення гріхів не лише для решти світу, але й для юдеїв. Вона говорить про повну нагоду примирення з Богом протягом Месіанського царства.

Св. Петро підтверджує думку, що юдеї не були повністю відповідальні за своє прокляття з причини (щонайменше) часткового незнання. Опісля, звертаючись до деяких з них, він сказав: “Знаю, що вчинили ви це з невідомості, як і начальники ваші”; бо якщо б вони знали, то не розіп'яли би “Начальника Життя” (Дії 3: 15-17). Пророк Захарія показує нам, що у властивому в Бога часі очі розуміння цілого світу розплющатся. Всі дивитимуться на речі по-іншому; при цьому юдеї є згадані особливо – ті, що Його “прокололи”. Тоді Господь зіллє на них дух милості і молитви, і вони будуть дивитися на Того, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити (Зах. 12: 10), усвідомлюючи, як вони жахливо повелись зі своїм найкращим Приятелем, своїм Відкупителем.

ПОДІЛИЛИ ОДЕЖУ ЙОГО

Про кам'яне серце римських воїнів свідчить факт, що в той час, коли Ісус вмирав, вони кидали жереб про Його тканий хітон, ділячи між собою Його верхню одіж. Ми маємо Божу обітницю, що в результаті Тисячолітнього царства з усякого тіла буде взяте кам'яне серце і замість нього буде дане м'яке. О, як все людство потребує повної реституції до образу і подоби Бога, представлених на початку в Адамі, а пізніше в Людині Ісусі!

Стан світу додатково показаний у двох розбійниках, страчених у той час по обидва боки від Ісуса. Він, як свідчив напис на Його хресті, був названий Царем юдеїв. Один з цих товаришів по нещастю лихословив Ісуса як ошуканця, підштовхуючи Його до того, щоб показати якунебудь силу, яку Він мав, щоб спасти Себе і їх. Як мало він розумів, що коли б Ісус спас Себе, то не зміг би стати Спасителем світу!

Інший злочинець поставився до Ісуса подружньому, признаючи, що Він не вчинив нічого поганого і був звинувачений несправедливо. Потім, обернувшись до Ісуса, він висловив віру в Нього, прохаючи нагороди за свої доброзичливі слова і кажучи: “Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє”. Нещасний злочинець знав, що Ісус називав Себе Царем. Він стояв поблизу, коли Ісусу ставили запитання: “Так Ти Цар?”, і чув відповідь: “Моє Царство не із світу цього”. Розбійник усвідомив, що Ісус гідний бути Царем, настільки шляхетний характер і вигляд був у Нього. А що, коли Він дійсно є Тим, Ким Себе називає? Що, коли остаточно, у великому майбутті, цей Чоловік справді виявиться Месією? Злочинець хотів, принаймні, сказати правду, слово на Його захист і попросити хоча б згадати його, якщо цей Чоловік колись здобуде Свою царську владу.

У минулому ми, здається, всі неправильно розуміли відповідь Ісуса. Ми думали, що Він обіцяв розбійнику, що той буде з Ним у царстві того ж дня. Однак ми знаємо, що, згідно з іншими віршами Святого Письма, Ісус того дня був не в царстві, а в новому гробі Йосипа; що Він встав з мертвих, з шеолу, з гадес, з гробу аж третього дня; і що навіть потім, після Свого воскресіння, Він сказав до Марії: “Я ще не зійшов до Отця Мого і Отця вашого, і до Бога

Мого й Бога вашого”. Тому, очевидно, Ісус не міг сказати, що Він та розбійник будуть разом в раю того самого дня.

Правдивого пояснення не треба шукати далеко. Рай, втрачений через гріхопадіння шість тисяч років тому, незабаром має бути відновлений Месією у Його славному царстві. Саме тоді розбійник просив спогадати про нього – “коли прийдеш у Царство Своє”. Відтоді розбійник спить сном смерті, чекаючи на час, коли приїде Царство Месії. Відповідь Ісуса повністю погоджувалась з цим: Амінь, нехай так буде. “По-правді кажу тобі сьогодні [в цей день, коли, здається, що в Мене немає приятеля, коли ніщо, здається, не є більш неправдоподібним, ніж те, що Я колись буду мати царство, Я говорю тобі сьогодні], ти будеш зо Мною в раю”.

Ісусове царство незабаром почне працю перетворення світу на рай. І у воскресінні усіх тих, які сплять сном смерті, Учитель згадає розбійника. Не сумніваємось, що в раю він матиме велике благословення за слова потіхи, сказані на хресті, і особливо за те, що ці слова свідчили про його м'яке та сокрушенне серце, яке належатиме кожному, хто першим буде благословенним у царстві.

Ісус доручив Свою матір учневі Івану, це може свідчити, що її чоловік, Йосип, вже не жив. Це також показує нам турботливу увагу Учителя в годину Його найбільшого страждання до потреб тих, кого Він любив.

Передсмертний крик: “Боже Мій, Боже Мій, – нащо Мене Ти покинув?” – є доказом, що Учитель не претендував не те, щоб бути небесним Отцем, а був Божим Сином. Він також показує нам, яким чином Учитель переніс найвищу міру покарання грішника. Покаранням за гріх була не тільки смерть, але й відокремлення від спільності з Богом. Ісус, займаючи місце грішника, мусив, принаймні, на мить повністю відчувати відчуження грішника.

Вигук Учителя: “Звершилось!” – нагадує нам Його слова, сказані перед тим: “Я ж маю христитися хрищенням [у смерть], – і як Я мучуся [як Мені важко], поки те сповниться”, – поки воно закінчиться.

Слова: “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа”, – нагадують нам, що Ісус віддавав Своє життя; що дух життя, який Він мав, був той самий, який був перенесений з попереднього

стану. Він не втратив Свого права до життя, як втратив Адам. Тому Він все ще міг говорити про нього, як про Свій власний дух, про Своє власне право до життя – тільки віддане на

деякий час, покладене на основі божественної обітниці, що воно має бути дане Йому знову у воскресінні.

R5577 (1914 p.)

ЦЕРКВА, “РОЗП’ЯТА З ХРИСТОМ”

“Я розп’ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені” (Галат 2: 20).

У ВІЩІ, в якому людська винахідливість вдалася до крайнощів, щоб вигадати жорстокі методи катування нещасних жертв, на яких суспільство прагнуло помститися чи яких ненавиділо, розп’яття вважалося чи не найгіршим способом. Римляни вдавалися до нього (за небагатьма винятками) тоді, коли треба було покарати рабів або чужинців, та його вважали занадто жорстоким і ганебним для римських громадян, незалежно від вчиненого злочину. Такий спосіб завдання смерті вважався найбільш принизливим з усіх, які можна було спровадити на злочинця – як щодо публічної зневаги, так і щодо фізичних мук.

Розп’яття було повільним, виснажливим конанням, яке продовжувалось годинами і часто навіть днями. Переважно жертву прив’язували до хреста, коли хрест ще лежав на землі. Руки та стопи прибивали до дерева, після чого хрест зводили і опускали у приготовану виїмку. Тіло від цього жахливо провисало, і наступала агонія. Спекотне сонце палило беззахисне тіло і відкриту голову. У випадку нашого Господа, в Його голову болісно вп’ялися колючки тернового вінця. Рвані неперев’язані рани ятрилися і запалювалися; нестерпні болі пронизували тіло, від яких воно здригалося. Якщо додати до цієї агонії люту пропасницю, пульсуючий біль, від якого розколювалася голова, і немилосердну спрагу, то кожний найменший рух тільки побільшував страждання. З наближенням смерті рої мух громадилися довкола жертви і посилювали муки, від яких не було жодного порятунку. А оскільки життєво важливі органи не були прямо пошкоджені, життя тлілося до тих пір, аж доки повністю не вичерпалися сили, які дозволяли все це витримати.

Остаточною причиною смерті нашого Господа, як кажуть, був буквальный розрив серця. Інакше Він би конав набагато довше, бо розп’яття рідко

спричиняло смерть протягом двадцяти чотирьох годин, і жертви мучилися до п’яти днів. Пилат та охорона були здивовані, дізнавшись, що Ісус помер так швидко. Замість того, щоб мучитись довго, Він помер раптово, ще до того як цілковито виснажитись, встигши тільки перемовитись словами з розбійником і передати Свою матір під опіку св. Івана. Його велика праця закінчилась. Тоді гучним голосом, який свідчив про сили, що залишалися в тілі та розумі, Він вигукнув: “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!” – і тут же помер. Під час агонії в Гефсиманії Його серце та кров’яні судини зазнали пошкодження. Серце билось так сильно, що це викликало піт у вигляді крові – феномен рідкісний, але знаний, який є наслідком надмірного розумового збудження. Ослаблене такими переживаннями серце не витримало повторної муки, і розрив викликав миттєву смерть (Лк. 22: 44; 23: 46).

ОБРАЗНО “РОЗП’ЯТІ З ХРИСТОМ”

У той час як дійсне, буквальный розп’яття означає тортури, повільну, але вірну, смерть, образне розп’яття повинно його нагадувати, інакше образ не мав би змісту. Коли ми кажемо, що хтось бере свій хрест, щоб йти слідом за Христом, то маємо на увазі, що така особа вже посвячена і робить перший крок самовідречення, віддаючись Господній Справі. Навіть якщо це є зі страхом і трепетом, вона охоче підкоряється болісним приниженням та осуду в очах світу, первосвящеників і їхніх сліпих послідовників, щоб переносити з Учителем і всіма членами Тіла Помазанця холодне ставлення до себе та насмішки з боку світу і тих, кого вони прагнуть благословити. Але роблячи так, ми не є самотні, як був наш Господь, Голова, бо ми маємо Його підтримку і співчуття, як нашого Первосвященика, а також співчленів Його Тіла, Церкви. Натомість нашому Господу ніхто не міг поспівчувати. Він був у всьому цьому Предтечею, і з людей не було з Ним нікого.

Хтось запитас: “Де починається наше несення хреста і де є наше розпинання? Де воно закінчується? Скільки воно коштує?” Відповідаємо, що обставини до певної міри відрізняються, і кожний повинен звертати увагу на свій випадок. Щоб це зробити, давайте розглянемо два знаменних приклади такого несення хреста – нашим Господом і св. Павлом.

“ПОДУМАЙТЕ ПРО ТОГО, ХТО ПЕРЕТЕРПІВ ТАКЕ”

Народжений під умовами юдейського Закону, наш Господь не міг почати Своєї служби – Свого служіння – доки Йому не виповнилося тридцять років, хоча попередні роки, очевидно, були проведені над вивченням пророчих висловлювань про Божий План та Його участь в ньому. Про це свідчить єдиний запис про Його дитинство. Коли Йому було тільки дванадцять, Він хотів щось дізнатись про справи Небесного Отця, і Його знайшли між відомими учителями, коли Він ставив питання про зміст цих пророцтв (Лк. 2: 42-52).

У віці тридцяти років у Ісуса з'явилася перша можливість почати працю, заради якої Він прийшов у світ. Користуючись образною мовою, ми могли би сказати, що Він взяв Свій хрест тоді, коли прийшов до Івана, щоб охреститися від нього в Йордані. Цим хрестом було приниження, бо народ у цілому, як і сам Іван Христитель, не здогадувався про глибокий зміст того, що Господь пов'язував зі зануренням, тобто символом смерті. Іван та люди сприймали це виключно як символ обмивання, очищення, тобто направлення з гріха. Наш Господь не збирався пояснювати їм символ, який стосувався відповідного віку і праці, про які не можна було зрозуміти до П'ятидесятниці, що наступила після Його смерті. Вони не зрозуміли би навіть тоді, коли б Він їм пояснив.

Але наш Господь мав дати приклад, який, як Він (їхній Вождь) сподівався, всі Його учні будуть наслідувати. Отже, так само як у дійсній смерті Той, Хто не знав гріха, був порахований зі злочинцями, так і в її символі – зануренні у воду – Він “з злочинцями був порахований” (Іс. 53: 12), які образно змивали зі себе колишні гріхи, щоб почати жити по-новому.

Для безгрішного Божого Агнца було важким хрестом бути неправильно сприйнятим.

Проте це відкрило шлях до яснішого прийняття Отцівської волі, яку Він прийшов виконувати. Слухняно взявши образний хрест, Він показав, що заслуговує на те, щоб продовжувати служити Отцю аж до смерті. Свята Сила Бога, яка зійшла на Нього у той час, не тільки дозволила побачити більш виразно майбутню стежку до самої Голгофи, але й принесла ясніше усвідомлення надзвичайних багатств Божественної милості та звеличення, яке передбачалося для Нього в кінці вузького шляху.

ПЕРЕМОГА В ПУСТИНІ

Услід за збільшеним просвітленням розуму, яке настало після Його духовного зачаття в Йордані, наш Господь був поведений Своїм духом посвячення у пустиню, щоб там на самоті повніше обдумати Отцівський План та Свій майбутній шлях слухняності йому. Там хрест став ще важчим, бо Господь ще більше збагнув сором, безчестя і самоприниження, до якого приведе посвячення. Крім того, спокусник вклав весь свій тягар на й без того важкий хрест, пропонуючи інші шляхи робити добре, більш прийнятні для плоті, аніж шлях жертви. Але наш Господь, порахувавши кошти, відмовився від інших методів (сатани чи власних) і вирішив виконувати волю Бога Божим шляхом, сказавши знову: “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу” (Пс. 40: 9).

Після цієї перемоги наш Господь став сильнішим, і Його хрест здавався легшим, коли Він повернувся з пустині образно розп'ятий, свідомо готовий померти. Його руки, ноги, всі таланти і здібності треба було пожертвувати не для Себе самого, а принести в жертву Богу для виконання Божественного Плану, що би це не означало і яким би не виявився процес вмирання: довгим чи коротким, з більшим чи меншим болем. Тепер Він краще розумів зміст Свого обіту посвячення, даного в Йордані.

Коли наш Господь починав Своє служіння, Його воля, як людини, вже була мертвою для кожної людської надії та мрії – мертвою для Його власних людських планів і намагань. Але Він не був мертвим у плані несприйняття насмішок, болю та гострих слів, з якими доводилося стикатися, а був розп'ятим – відданим на смерть. Зв'язані, знекровлені члени – людські таланти, права і т.п. – проймав дроз і зводили судороги,

але вони весь час залишалися зв'язаними – розп'ятими, відданими на смерть, як тоді, коли в Гефсиманії Він молився, щоб чаша безчестя могла Його обминути. Протягом цих трьох із половиною років служіння нашого Господа Він був розп'ятий саме в такому образному значенні. Він був відданий на смерть – Його воля, Його таланти і все, що Він мав, були зв'язані і обмежені на основі Плану Отця. Кожен Його вчинок, коли “від Нього виходила сила [життєвість]”, коли Він благословляв та зціляв розум і тіло грішників, був частиною вмирання, і остаточно це закінчилося смертю, в тому числі буквальною смертю на хресті.

ВИПРОБУВАННЯ СВ. ПАВЛА

Св. Павло не був розп'ятий буквально, а закінчив свій шлях через обезглавлення – як годилося римському громадянину. Однак ще задовго до своєї буквальної смерті він сказав образно: “Я розп'ятий з Христом” – “Я виданий на смерть. Моя воля, моє самовладання, мої таланти та здібності, мої права, мої законні сподівання як людини – все зведене до купи і зв'язане моїм обітом посвячення, і я, не маючи власної волі ані власного плану або шляху, можу повною мірою дозволити Святому Духу (розуму, волі) Учителя замешкати в мені і керувати кожним моїм вчинком в Його службі. Але я не настільки мертвий, щоб не відчувати інколи болісних нападок із боку плоті, намовлянь до іншого шляху і переконувань, що потрібно, а що – ні. Однак я тримаю своє тіло в руках, підкореним волі Бога, і кажу, як казав Учитель за таких обставин: “Проте не Моя, а Твоя [Небесний Отче] нехай станеться воля”.

Багато хто прийшов до висновку, що наш Господь і апостол, говорячи про образне розп'яття, мали на увазі тільки грішні бажання. Вони читають слова апостола так, немовби він хотів сказати: “Я приборкую і розпинаю мої грішні прагнення”. Вони інтерпретують слова нашого Господа таким чином: “Проте не Моя грішна, а Твоя, Отче, нехай станеться свята воля”. Це помилка. Наш Господь був святим, незлобимим, невинним, відлученим від грішників (Євр. 7: 26) і, як такий, не міг мати грішної волі або бажання. У Нього не було бажання вбивати, красти, хулити Бога, домагатися майна ближнього, давати фальшиве свідоцтво, зводити наклепи у відповідь, лихословити і робити якусь грішну

рід Богу або людині. Навпаки, Його волею було робити тільки добро, вшановувати Бога і благословити людей.

Але, як людина, наш Господь мав розум, сильне переконання – знав, як найбільше зробити добра, як найбільше вшанувати Бога і як найбільше благословити людей. Коли б Він пішов за власним судженням, волею, вжив найкращі методи вшановувати Бога та благословляти людей, то це природно співпало би з добрими переконаннями і волею інших людей в напрямку політичних та громадських реформ, прозорого уряду, справедливого ставлення до пригноблених, заснування госпіталів, притулків та коледжів, а також очищення релігійної системи Його днів. І хоча така добра воля, безперечно, принесла би багато дочасного добра, вона ніколи не принесла би того величного визволення людського роду, яке, як ми тепер бачимо, передбачає всеохоплюючий Божий План Віків. Такий план не прийшов би на розум навіть досконалій Людині Ісусу Христу, бо він є поза межами людської думки та людського способу мислення. Знаючи, що Його Отець більший від Нього, наш Господь зробив правильний висновок, признавши, що довірливе підкорення волі Єгови буде правильним кроком, що би при цьому не сталося.

ЧОМУ ТРЕБА РОЗП'ЯТИ ВОЛЮ?

Чим ближче особа до досконалості, тим сильнішою є її воля і тим важче її розп'яти. Чим більше хтось переконаний, що його воля є доброю і принесе добро та благословення іншим, тим важче сприйняти слушні причини підкорити її. Наш дорогий Господь знав, що Йому потрібно померти, щоб дати ціну викупу за світ, а не уникати цього. Але Він також знав, що біль, публічне приниження і звинувачення у злочині не були частиною покарання. Тому Він перепитав, чи вони справді потрібні – чи не вимагає Отець від Нього як Відкупителя більше, ніж було покарання за гріх Адама? Тому Він молився: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене”, – проте Я не висуюю жодних прав, не намагаюся ані слідувати власним уявленням, ані втілювати власну волю. Я залишаю все Твоїй мудрості: “Нехай буде воля Твоя”.

Мабуть, наш Господь не здогадувався, який приклад Він дає для зміцнення і користі тих, хто йде слідом за Ним, розпинаючи власну волю і

т.п.; що граничні випробування слухняності, навіть до смерті на хресті, були доцільними і потрібними заради надзвичайно високого звеличення до Божественної природи, для якого Його безумовна слухняність волі Отця (щоб дати ціну нашого викупу) була пробою, щоб показати, чи Він цього заслугове.

Ми, послідовники нашого Господа, не маємо ні такої сильної волі, щоб перемагати та розпинати, ні відповідної сили характеру, щоб цього добиватись. Але ми маємо привілей добре знати, чому потрібна така рішуча та неухильна слухняність із боку усіх, які будуть визнані гідними зайняти місце у вибраному Тілі Христа, Церкві, яку наш Господь Ісус, наш Відкупитель і Голова, має високо вшанувати.

ЯК МИ ЙДЕМО СЛІДОМ ЗА НИМ?

Апостол Павло зовсім не мав на думці розпинання грішної волі або грішних бажань, планів і т.д., коли казав: “Я розп’ятий з Христом”. В іншому місці він згадує це, кажучи, що прагнув бути “мертвим з Ним”, мати “участь у Його стражданнях”. Тому, якщо Христове розп’яття не було розп’яттям грішної волі та грішних бажань, то таким не є розп’яття св. Павла і наше, як послідовників безгрішного Божого Агнца.

Щоправда, св. Павло та інші послідовники Христа були з природи грішниками та дітьми гніву, як і інші, та дуже далекими від досконалості,

порівняно з Невинним, але їхній перший крок віри в Христа показав, що вони не мають права ані дозволу хотіти або робити погано. Приймаючи виправдання через смерть Христа, вони не тільки розкаялися в минулих гріхах, але обіцяли змінитися і в майбутньому полишити гріх, наскільки це в їхніх силах, пам’ятаючи, що приписана заслуга Викупу закрила не тільки минулі гріхи, але й усі мимовільні слабості та помилки в майбутньому. Ця зміна волі від гріха до праведності настала ще перед їхнім покликанням іти слідом за Христом, щоб страждати і мати участь із Ним у звеличенні до Божественної природи. Отже, бачимо, що у нашому випадку, як у випадку Господа, нашу добру людську волю, наші благі наміри і розсудливі плани – не такі досконалі, як у нашого Господа, але визнані такими через приписану нам Його заслугу – треба розіп’яти, віддати на смерть із Христом, щоб брати участь в Його жертві.

Як наш Господь відклав убік і розіп’яв власну волю, приймаючи взамін волю Отця, так і ми, Його послідовники, відкладаємо убік і розпинаємо нашу волю, наше бажання (не дивлячись на те, якими добрими та мудрими вони нам здаються), щоб прийняти взамін керівництво і провід нашого Господа Ісуса Христа, Який далі радо виконує План Отця, досконалість якого Він може повною мірою оцінити.

SM641

“КОЛИ ДИВЛЮСЯ Я НА ХРЕСТ”

*“Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємось, Сила Божья”
(1 Коринтян 1: 18).*

НАДЗВИЧАЙНО знаменним є факт, що Хрест, який символізував найбільш ганебну форму привселюдного покарання за законами Римської імперії, мав стати символом християнства. Таким чином, віруючі, які глибоко обізнані з Біблією, без труднощів побачать, що те саме Божественне провидіння, яке задалегідь обрало хліб як символ Хліба Життя з неба, воду – як символ Води Життя від Божого престолу, а весілля – як образ стосунків між Христом і Церквою, покерувало також, щоб римляни обрали хрест як символ ганьби. Хіба ж не це мало на увазі божественне пророцтво, яке казало: “Проклятий усякий, хто

висить на дереві” – на хресті? Хіба ж наш Господь Ісус не вжив слова хрест в образному значенні ще перед Своїм розп’яттям, кажучи: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною” (Мт. 16: 24).

Очевидно, хрест, його сором, його ганьба, а також тяжке випробування, представлене в хресті, були визначені наперед як лекції-образи самовідречення й жертви, які передбачалися не тільки для Месії, але й для всіх, хто буде з Ним як Його клас “Нареченої”, Його “Царське Священство”, Його “вибрані люди”, Його “святий народ”, як “члени Його Тіла”. Зверніть увагу на те, що ми проводимо чітку лінію поділу між значенням хреста, представленим для нашого розуму у Святому Письмі, і примітивним сприйняттям,

яке вбачає у ньому тільки символ пихи та показності – чи то на знаменах, чи на будинках, чи на інкрустованих коштовностями особистих прикрасах. Хочу сказати, що в наших виданнях ми згадуємо хрест у простоті його первісного використання нашим Господом і Його апостолами як символу. Хрест є символом самовідречення, самопожертви, страждань за праведність проти духа світу, плоті та противника.

З іншого боку, не подумайте, що ми маємо якусь забобонну пошану до трісок з Христового хреста чи до цвяхів, які пробili тіло Спасителя і буцімто збереглися дотепер. Ми в жодному значенні ані не кланяємося перед ними, ані не віддаємо їм пошану. Наші думки звертаються до Христового хреста на вищому та величнішому рівні, усвідомлюючи діло благодаті, пов'язане з жертвою нашого Спасителя, завершеною на хресті. Правду кажучи, наш Господь взяв Свій хрест тоді, коли досяг повноліття за Законом – у віці тридцяти років.

Він, не гаючись, прийшов до Івана над Йордан і повністю посвятився до самої смерті, символічно показуючи це через занурення у воду. Зачатий Святим Духом, Він вийшов з води і впродовж трьох з половиною років образно, символічно ніс Свій хрест. Його хрест не полягав у тому, щоб ухилятися від гріха, бо досі Він жив осторонь гріха. “[Він] не відав гріха” (2 Кор. 5: 21). Навпаки, Його хрест полягав у самовідреченні в тому, що було властивим та правильним і проти чого не було заперечень в Законі. Він все це пожертвував, щоб виконувати волю Отця, щоб класти Своє життя як викуп за людство. Хоча Його воля була праведною, Він сказав, що прийшов виконувати не власну волю, а волю Того, хто послав Його, – волю Отця. Він сказав, що ця воля у тому, щоб Він конче поклав Своє життя, віддаючи його як викуп за багатьох, і що остаточно Він повинен отримати Своє життя знову як нагороду, однак вже на вищому рівні. Таким чином, через жертву за наші гріхи Він не тільки мав стати примиренням за наші гріхи і купити світ через жертву за гріх, але й мав отримати владу та право спасти світ з його загубленого стану – з гріха та смерті.

КУПЛЕНІ ЙОГО КРОВ'Ю

Апостол Петро стверджує це іншими словами, кажучи, що ми були куплені “дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого

Ягняти” (1 Петр. 1: 19). Як хрест Христа не був лише куском дерева, до якого Христос був прибитий на смерть, так і кров Христа була не тільки тим, що стікало з пробитого списом боку після Його смерті. Біблійний вираз каже, що “життя... в крові” (Гижа). Відповідно, Господня жертва власного життя була пролиттям Його крові. “Пролиття крові” часто вживають для визначення насильницької смерті. Коли сказано, що ми куплені дорогоцінною кров'ю Христа, це означає, що цінна жертва Його життя була складена за нас. Ця жертва (пролиття Його крові) почалася тоді, коли Йому виповнилося тридцять років, і Він посвятився до самої смерті... Вона продовжувалася три з половиною роки Його служіння і закінчилася тоді, коли Він вигукнув гучним голосом і віддав дух життя. Його життя, Його кров проливалася поступово, і це пролиття закінчилося ще до того, як римський воїн проколів Його бік. Якщо ми маємо таке правильне, широке уявлення про хрест Христа та пролиття крові Божого Агнця, то бачимо, що ці дві думки тотожні, однак викладені під різними кутами і представлені різними словесними образами.

Цінність самопожертвування нашого Господа, показана в цих двох ілюстраціях, власне і є темою Євангелія. На неї спирається Закон, пророки та обітниця Святого Письма Старого і Нового Завіту. Без неї смерть була би для людства тим самим, що й для тварин. Бо хоча людина створена на образ свого Творця, з тими ж шляхетними прикметами розуму та серця, які роблять її земним образом свого небесного Творця, однак всі її права були втрачені, загублені, через непослух Адама, і вирок смерті, винесений людині, понизив її до рівня тварини. Тільки через “кров хреста” можливе відновлення через відкуплення. Господь пожертвував Собою. Він помер, справедливий за несправедливих, щоб привести людство назад до згоди з Богом. Вся ця річ відбулася без участі людства. Наш Небесний Отець запланував її перед закладенням світу, адже, як читаємо, наш Відкупитель був “Агнцем, заколеним від закладин світу” – в Божественному задумі, намірі (Об. 13: 8).

ЩО ХРЕСТ ДАЄ СВІТУ?

Те, що Церква має участь у хресті, загально-відомо, але багато хто не помічає, що кожний член людського роду також зацікавлений працею

Ісуса, яка почалася в Йордані і закінчилася на Голгофі. Навіть маленьке сяйво від хреста та євангельського послання, яке його оточує, благословить людей кожного народу. Але як мало досі зроблено для людства в цілому! Три четвертих людства далі є язичниками, які нічогосінько не знають про Господа навіть після більш ніж вісімнадцяти століть!

Мало того, природне зростання язичництва настільки випереджує найбільш енергійні місіонерські зусилля, що ця диспропорція подвоюється з кожним століттям. Наприклад, сьогодні є мільярд двісті мільйонів язичників (написано на початку 20-го століття – ред.), тоді як століття тому було тільки шістсот мільйонів. Що це означає? Чи хрест Христа зазнав невдачі? А може Христос помер даремно, чи тільки частково даремно? Невже благословення хреста не принесе поєднання нікому, окрім небагатьох, які здобувають благословення від впливів, що дають освячення в теперішньому житті?

ТРІУМФ ХРЕСТА

Свого часу ми, читаючи Біблію, допускалися великої помилки, бо не змогли бачити, що Божий час для справи з язичниками призначений на майбутнє; що повинен бути запроваджений Тисячолітній вік, в якому Христос з силою та великою славою покладе край силі сатани і розжене туман та імлу нещасття й забобонів, піднімаючи з деградації гріха і смерті всіх, хто в той час прийме Його ласкаві пропозиції. Власне, про це Царство Учитель навчив нас молитися, кажучи: “Моє Царство не із світу [віку] цього” (Ів. 18: 36). Ще Він сказав: “Ви ж молитесь отак: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім’я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі” (Мт. 6: 9, 10). Тож роблячи все, що можливо, для себе і своїх ближніх, пам’ятаймо, що це – Господнє діло, а не наше, і Він звістив, що грядущий Тисячолітній вік царювання Христа і Церкви є часом, призначеним для благословення всіх родів землі. Тоді хрест Христа тріумфуватиме, бо без цього хреста неможливе жодне Тисячолітнє Царство і його “часи відновлення всього”. Спочатку була потрібна жертва за гріхи, щоб зняти “прокляття” і щоб для роду грішників могло настати благословення.

ПРОПОВІДУВАННЯ ХРЕСТА ЗДАЄТЬСЯ ДУРІСТЮ

Якщо божественний задум полягає у тому, щоб Христос встановив Своє Царство, повалив правління сатани, гріха та смерті і просвітив людство, визволивши охочих та слухняних, то чому Він не почав цієї праці вісімнадцять століть тому? Чому втрачено стільки дорогоцінного часу? Хіба не є даремною тратою часу проповідувати хрест Христа, віру і слухняність у теперішніх несприятливих умовах? Хіба наслідки проповідування впродовж вісімнадцяти століть не свідчать про безглуздя таких дій? Ми відповімо словами нашого вірша: Справді, проповідування Христового хреста здається дурістю для тих, хто гине – для світу в цілому, проте з нами є по-іншому. Ми, спасенні, ми прийшли до єдності з Отцем через віру в дорогоцінну кров і почали розуміти Божественний План Спасіння, почали розуміти, що “хрест... для нас, що спасаємось – Сила Божа” (1 Кор. 1: 18). Для нас послання про хрест принесло зміну, яка щораз більше, наскільки ми його оцінюємо, перетворює наш характер і життя від слави до слави, дозволяючи більше наблизитися до мірила славного характеру нашого дорогого Відкупителя і в серці “бути подібними до образу Сина Його” (Рим. 8: 29).

Одним словом, хоча весь світ людства недосконалий, грішний, засуджений, є “дітьми гніву”, проте серед нього були два класи. Один похваляв своє оточення і загальний стан відчуження від Бога, був не тільки вороже налаштований зовні, але й любив гріх у серці. Другий, хоча виглядав зовні так само і був менш численним, мав любов до праведності та неприязнь до беззаконня і не похваляв власні слабості та вади. Цей останній прагнув праведності та досконалості, якої не міг здобути через слабості плоті, через власну неспроможність поводитися досконало, через те, що він “у беззаконні народжений, і в гріху зачала його мати його”. Саме цей клас Бог притягує до Свого Сина і дає йому виправдатись вірою, а тоді через зачаття святим Духом приводить до спільності Духовних Синів Бога та майбутніх співспадкоємців з Ісусом Христом, їхнім Господом та Відкупителем. Про них Ісус сказав: “Ніхто бо не може до Мене прийти [тепер], як Отець, що послав Мене, не притягне його” (Ів. 6: 44).

Словом, Бог поділив людство на два загальних класи і зробив так, щоб тільки один з них був

особливо притягнений, благословенний і спасенний тепер через віру. З іншим класом справи будуть у Тисячолітті. До класу, привілейованого в теперішньому часі, належать “навчені у вірі” (Дерк.), які прийшли до єдності з Богом на умовах великої Авраамової Угоди. Вони мають нині особливе благословення не за безгрішність, адже “нема праведного ані одного” (Рим. 3: 10), а за те, що полюбили праведність і зненавиділи беззаконня. Завдяки цьому вони можуть бути “друзями”, “братами” Христа, бо у своєму серці вони подібні до Того, про Кого написано: “Ти полюбив праведність, а беззаконня зненавидів; через це намастив Тебе, Боже, Твій Бог оливою радості більше, ніж друзів Твоїх” (Євр. 1: 9).

Тих, кого Отець сьогодні притягає особливим чином, ніхто не змушує ставати друзями Його Сина, їхнього Відкупителя. Така честь є їхнім привілеєм за певних умов та вимог і при їхньому бажанні. Щоб досягти такої єдності, вони повинні вистояти у випробуваннях теперішнього часу, коли далі панує гріх та смерть. Послідовниками Господа і Спасителя можна стати лише коштом жертви земних інтересів. Словом, Святе Письмо каже, що велику нагороду співспадкоємства з Христом у Його Тисячолітньому Царстві (та праці благословення всіх племен землі) вони можуть здобути тільки за тієї умови, що вони “вчинять міцним своє покликання та вибрання” шляхом вірності у випробуваннях та труднощах.

ТАЄМНИЦЯ ХРЕСТА

Зі сотень тисяч, які називають себе іменем Христа і впряглися в ярмо різних віросповідань, відносно небагато знає щось про Таємницю Христового хреста, про Таємницю Євангелія – “Таємницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим” (Кол. 1: 26). На жаль, більшість, мабуть, вдовольнилася тільки “іменем”, щоб жити і називатися “християнами” та носити прикрашений коштовностями хрест. Зовсім небагато з тих, які скуштували, що Господь добрий, відчули щире бажання знати і виконувати волю Отця ціною самопожертви.

Для більшості достатньо натяку, що якийсь шлях в житті є “вузьким шляхом”, хресним шляхом, щоб повернути у протилежному напрямку, бо навіть якщо їм хочеться мати частку в небесній славі та почестях Господа, вони не готові до участі в ганьбі, стражданнях та смерті.

Вони, не відмовляючись від свого прагнення до праведності, не мають бажання йти так далеко, як Учитель, як навчали та давали приклад апостоли. Тому їх цікавлять не “глибини” Божого Слова, а лише поверхові речі. Вони неначе кажуть (мовою Святого Письма): “Ми будемо їсти свій хліб, і зодягатимем одіж свою, тільки йменням твоїм хай нас кличуть, забери ти наш сором” (Іс. 4: 1).

Однак серед і за межами всіх віросповідань ми можемо сподіватись знайти Господню “малу черідку”, яка йде слідом за Ним через ганьбу й хвалу, співаючи й граючи у серці своєму для Господа з вдячністю за отриманий привілей мати спільність з Христом у Його стражданнях, маючи надію бути з Христом у Його славі, яка скоро належатиме їм. Слово про хрест зовсім не спіткала невдача. Воно досягло великого успіху в цій особливій праці, яку Господь має намір виконати. Воно притягло щиросердих і відштовхнуло всіх інших. Саме про це Євангеліє Христового хреста апостол каже, що воно “для одних... смертельна запашність на смерть, а для других запашність життєва в життя” (2 Кор. 2: 16).

Таємниця хреста, отже, полягає у тому, що згідно з Божественним задумом Господь Ісус має бути Головою, Первосвященником, і що протягом цього Євангельського віку зі світу буде притягнене і освячене для Нього через заслуги Ісусової жертви священство, яке, як “члени Тіла Христа”, з радістю “доповнюватиме недостачу скорботи Христової” (Кол. 1: 24).

Треба розуміти, що великим Христом, передбаченим Отцем і призначеним бути Визволителем світу в Тисячолітньому віці, є, по-перше, наш Господь Ісус, Голова, і, по-друге, члени Тіла, “святі” Євангельського віку, “тіло Христове, а зосібна... члени”. Якщо так, то існує важлива, дуже істотна причина, чому тисячолітня респитуційна праця для світу не почалася негайно після воскресіння нашого Господа. Проміжний час був відведений для вибору членів Його Тіла, по-іншому названих зарученою Церквою, яка при другому приході нашого Господа стане “Нареченою”, “Дружиною Агнця”, “Співспадкоємицею” у Царстві з небесних Нареченим.

НЕМУДРЕ – В ЛЮДЕЙ, МУДРЕ – В БОГА

Перед нами (у світлі цих свідоцтв Святого Письма) сила, мудрість і любов Бога, пов’язана з хрестом Христа! Тільки гляньте, як зараз вона є

Божею силою для спасіння кожного, хто вірить і має серце, готове прийняти Божественні милості. Погляньте на благодать Бога, яка дозволяє грішникам з самих низин бути виправданими вірою, стати спадкоємцями слави і, як каже апостол, “учасниками Божої природи” (2 Петр. 1: 4, Хом). Якби ця нинішня благодать, яка приходить до тих, хто має вуха, щоб слухати, і серце, здатне оцінювати, була усім, була завершенням тріумфу Христового хреста, це був би чудовий тріумф, славний тріумф, навіть якби решта людства, за винятком святих класу Першого Воскресіння, Тіла Христа, загинула, ніколи не прийшовши до знання про благодать Бога, ніколи не здобувши вічного життя на якомусь рівні.

Та Бог рішуче висловлюється, що Він не хоче, щоб хтось загинув, а хоче, щоб всі могли повернутися до Нього і жити. І Він подбав про це повною мірою, завдяки чому кожний член людства може прийти до знання Правди, щоб всі могли спастися: “Який хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до розуміння правди” (1 Тим. 2: 4).

Вибір цього привілейованого Насіння Авраама, Христа (Гал. 3: 16-29), є тільки початком великого Божого діла спасіння через хрест Христа. Як тільки “вибрані” будуть скомплектовані – випробувані, перевірені і прославлені з Господом, – почне діяти “Нова Угода”, запечатана дорогоцінною кров’ю. Благословення, заборані від природного Ізраїлю в

той час, коли наш Господь був розп’ятий, будуть повернені йому під Новою Угодою. Духовний Ізраїль буде управляти світом і благословити його через природний Ізраїль, і всі племена землі в той час отримають підбадьорення прийти до згоди з Богом на умовах Нової Угоди, стаючись “справжніми ізраїльтянами”. Ось так Насіння Авраама остаточно благословить усіх, хто любить праведність, хто, здобувши повне знання та можливість, покаже любов до праведності та відразу до беззаконня. Тому нічого дивного, що хоч інші говорять легковажно про хрест Христа і переконують, що не було жодної потреби у відкупленні, бо наш рід ніколи не потрапив у гріх і ніколи не буде відновлений, ми, які бачимо дещо з “довготи і широти, висоти і глибини Божої любові”, дивимося на Хрест.

Вірно сказав Господь через пророка: “Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки” (Іс. 55: 8, 9).

“Височіє над віками
Хрест страждань і мук Христа,
Світло всіх Писань, нам знаних,
Зібралось разом там”.

2HG622

ОГОЛОШЕННЯ

Цьогорічне свято смерті нашого Господа Ісуса Христа ми святкуємо 2 квітня після 18 години (початок 14 Нісан за юдейським календарем). Нехай воно буде великим натхненням для всіх Господніх послідовників (1 Кор. 10: 15-17).

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.